

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Poligráf

XIV. évfolyam 2. szám 2004. október 20.

EMLÉKEZTETŐ az Iskolatanács 2004. október 12-i üléséről

Jelen voltak:

	<i>Szülők</i>	<i>diákok</i>
GamMa	-	Mészáros Zsófia
Non-stop	Szegedi István	Tercs Szonja
KARMA	Ihász Dezső	Horváth Anna
(P)Olympos	Andrasev Brigitta	Bodoky Eszter
M&Ms	Palotai Valéria	-
JAM	Goldruberné H. Kati	Szabó Gergely
Nevenincs	Farkas Éva	Gelléri Luca
ALfonZOO	Hajasné Szűcs Jolán	Megyesfalvy Bogi
Kabaré	Geréné Matzner Katalin	Kanev Adrien
AzBest	Magvas Tünde	Tóth Áron Gergely
AnZsu	Varga Jánosné	Varga Kitti
Poly-P	Csillag Judit	-
AttiTüd	Benkó Erzsébet	Nagy Eszter Szasza
GézAndGúz	-	Győri Zsuzsanna
Afro(Poli)sz	Petheő Klára	Puss Máté
(m)Aster-X	Czoboly Nóra	Oláh Panni
Monopoli	Németh Lajosné	Lippényi Miklós
First Class		Lizicska Dóra
Tour-mix		Sterr Judit Eszter
PoliTour		Nagy Bence
Tanerők:	Fekete Ádám, Jakab Judit, Molnár Lajos, Szász Kata	
Vendég:	Herendi Ágnes, Szabó László - tanerők Gerő Zoltán, Major Csilla, Oláh Bence - diákok	

Tárgyalt napirendi pontok némi bevezető ismerkedés után:

1. Tájékoztató az Iskolabíróság 2003/2004. tanévi munkájáról (ld. Szabó László melléklete)
2. Ismerkedés az IDE (Iskola Dekoráló Egylet) terveiről, eredményeiről, felhívás a csatlakozásra (Herendi Ági)
3. Gerő Zoli, Major Csilla és Oláh Bence módosított beadványának vitája a bérletrendszer bevezetéséről

1. Csatoltan olvasható az IB beszámoló a tavalyi tanév tapasztalatairól. Kérdésre válaszolva Szabó László hangsúlyozta, hogy az IB büntető feladata mellett fontosabbnak tekinthető, tekintendő konfliktuskezelő, párbeszédteremtő szerepe.

2. Az IDE környezetünk folyamatos karbantartása, eredményeink megőrzése mellett a folyamatos előretöréshez, a rendületlen szépítéshez, változtatni akaráshoz várja a segítséget az iskolapolgároktól. Terveket, pályázatokat az iskola épületének csinosításához, valamint a személyes jelentkezéseket a munka bármelyik fázisához az IDE tagjainál (Bodonyi Éva, Czibor Erzsi, Herendi Ági, Veres Gábor és Szász Kata) lehet leadni.

3. A szülők között végzett felmérés is azt mutatta, hogy bár a szülői vélemények megoszlanak, de elvileg a bérletrendszer valamilyen formáját ők is el tudnák képzelni, csak a részleteket illetően nem értettek egyet az előterjesztéssel. Ezek után a vita főleg arról folyt, hogy tantárgyanként hány órát érintene negyedenként, milyen érdemjegy előzetes megszerzése volna a feltétele a bérletnek. (Az IT-tagok közül többen sokallták a 3 órát, kevesellték az elégségest, mások másképp látták ugyanezt.) Megoszlottak arról a vélemények, hogy lehet-e differenciálni tárgyak között a heti óraszám függvényében, vagy túl bonyolult volna-e ez így. Kétségek merültek föl azzal kapcsolatban, hogy biztosított-e a kinn maradók kulturált időöltése, „őrzése”.

Legvégül az Iskolatanács véleményező szavazáson döntött arról, hogy tudja-e támogatni a bérletrendszer bevezetését a következő feltételek mellett

A/ a kilencedik évfolyam 2. félévétől vehető igénybe;

B/ tantárgyanként és negyedenként 2 órát érinthet;

C/ előfeltételként az előző negyedben elért min. közepes (3) tanulmányi eredmény szükséges az adott tárgyból;

D/ az Iskolabíróság alkalmazhatja „büntetési tételként” a bérletrendszertől való eltiltást.

A szavazás végeredménye: 2 nem és 2 tartózkodó szavazat mellett az IT tagjai megszavazták az előterjesztést.

A következő Iskolatanács-ülés 2004. november 16-án, fél 5-kor lesz.

Az ülés levezetését a szülői oldal vállalta.

Poli, 2004. október 12.

Lejegyezte: Szász Kata, az IT titkára

Rendelési idő

	időpont	hely
Dr. Berend Katalin, iskolaorvos Marti Mihályné Klári, védőnő	Szerda: 9.00 – 13.00	kisház
Gádor Anna, pszichológus	Kedd: 9.30–16.30 Csütörtök: 14.45–16.45	pszicho-szoba
Czibor Erzsébet, pszichopedagógus	Hétfő: 9–15 Csütörtök: 14–17 Kedd: 9–15 Szerda: 9–14	pszicho-szoba kisház

Melléklet

Iskolabírószági beszámoló 2003/2004-es tanév

Elhangzott az IT október 12-ei ülésén.

Az IB tagja voltak:

Nagy Ilona/ a II. félévtől Barta Géza

Szabó László, titkár

Kővári Péter

Veres Gábor

Panaszoltak száma: 108 (!) tanuló ügyében jártunk el. Voltak „visszajáró lelkek”, vagy a bíróság által visszarendelt tanulók. (Tavaly 40 fő.)

Panaszosok köre: Többnyire osztályfőnökök és szaktanárok, rendszergazda, nomád táboros tanárok, fellebbező szülők.

Tárgyalások száma: 41 feljelentés ügyében 22 (tavaly 12) alkalommal állt (ült) össze a bíróság. Alkalmanként 3-7 (!) tanuló esetében.

Fellebbezés: Négy ügyben.

Évfolyamos megoszlás: 14. évfolyam: 2 fő, 12. évf.: 8 fő, 11. évf.: 28 fő, 10. évf.: 43 fő, 9. évf.: 13 fő, 8. évf.: 8 fő, 7. évf.: 6 fő.

Ügyek típusai és gyakoriságuk:

1. Igazolatlan órás ügyek: 15 órát meghaladó késések vagy mulasztások és testkultúra órai lógások: 25 tanuló. Tavaly 22 fő.

2. Dohányzás: 8 tanuló. Tavaly 5 tanulónál. Ennél biztos több is lehetne. Csak a tavaly megfogalmazottakat tudom ismét leírni. „Remélhetőleg nem az ellenőrzés lazult vagy ügyek sikkadtak el (és biztosan nem változtak meg a középiskolai korosztály dohányzási szokásai sem), hanem jól működnek és kellő visszatartó erővel bírnak az automatikus feljelentést megelőző több lépcsős mechanizmusok is, úgy, mint első esetben a gyermek figyelmeztetése, másodsor a szülő értesítése és esetleg az ügy osztálybíróság körében való kezelése. Írom mindezt némi iróniával, hiszen tudjuk, látom, tapasztalom, hogy nem egyformán ítéljük meg az ilyen eseteket, nem mindenki szól (tilt), ha vétkest lát (hiába, no, különbözőek vagyunk). Az iskola és a bíróság szerepe és lehetősége igen csak különböző és korlátozott a dohányzás elleni szélmalomharcban. Az intézmény kampányolhat (jó lenne, ha nem csak alkalomadtán), a bíróság csak tilthat és szankcionálhat. Biztos vagyok benne, hogy a szabályok következes alkalmazása és betartatása továbbra is dolga a bíróságnak, de hitelesebbek és hatékonyabbak lennének a prevenció hatékonyabb működtetése mellett. Javasolnám, hogy az iskolavezetés foglalkozzon ezzel a problémával, akár ennek a kezelésére is ki lehetne írni pályázatot (gyerekeknek, tanároknak).”

3. Precedens nélküli ügyek: 2 tanuló esetében. Egyike a bizonyos „egér” lopásos ügy az informatika teremből.

4. Precedens ügyek: Reggeli késések, órai magatartás, tanulói engedetlenség, alkoholfogyasztás táborok, vagy egyéb iskolai rendezvények alatt, tanulmányi szerződés megszegése, verekedés, igazolás szabályos időre történő elmulasztása, testkultúra felszerelés hiánya.

- +1. 15 órás késés megállapodás csak 9 tanuló ügyében köttetett.

Büntetéstípusok, mellékbüntetések és előfordulásai (esetenként összevonva is megjelennek egy-egy határozatban):

1. Figyelmeztetés: 15	8. Tanulmányi szerződés: 11
2. Intés: 17	9. Magatartási szerződés: 15
3. Megrovás: 34	10. Beszámolási kötelezettség a bírónak az eltelt időszakról: 4
4. Szigorú megrovás: 9	11. Nevelő célzatú „társadalmi munka” (munkaterápia): 5
5. Felfüggesztett kizárás: 2	12. Visszautalás osztálykeretbe: 3
6. Kizárás: 1	
7. „Fekete lista” (késő lista): 12	

A következő tanévre - részben vagy egész évben - hatályos határozatok: 13 tanuló esetében.

Követésük, a határozatuk betartatása jövőre figyelmet igényel az osztályfőnöktől, szaktanároktól egyaránt.

Általános megjegyzéseim a következők:

a, Jó formája lenne a fegyelmi ügyek kibeszélésének, ha mindenhol működne az osztálybíróságok. Elégge el vagyunk késve vele, nincs még hagyománya és igazán kialakult formája ennek a fórumnak, de sosincs késő elkezdni. Ez a fórum néhány helyen jól bevált gyakorlat, egy-két esetről tudomásom is van, persze tudok kudarcos próbálkozásokról is. Azért jó lenne róla többet beszélni, eszmét cserélni, a kereteit végiggondolni, intézményesíteni. Ezzel is lehetne a bíróság munkáját tehermentesíteni, de elsősorban a haszna abban lehetne, hogy egy nagy létszámú közösség alkothatna véleményt egy-egy ügyről, ami a demokrácia gyakorlásának és a közösség formálásának, az iskola értékrendje kialakításának jó színtere lehetne. Tartsuk fent a lehetőségét annak, hogy a gyerekek sokszor bölcsőbbek (netán csodálkozásra okot adódóan kemények, elítélőbbek) is tudnak lenni a felnőtteknél, ha őket is bevonjuk a döntésekbe. Persze tudom, hogy nem minden osztály elég érett arra, hogy véleményt alkosson. És már a bejövettelkor el kell kezdeni szoktatni a tanulókat ehhez az eljáráshoz, mert így van esély arra, hogy ahogy komolyodnak, úgy érettebben és már felelősebben tudnak akár komolyabb horderejű ügyekben véleményt nyilvánítani. Egy ilyen eljárás persze további terheket ró az osztályfőnökökre, hiszen egy ilyen procedúra levezetése és jegyzőkönyvbe vétele az ő felelősségük volna. Továbbá kérdés, hogy milyen jogkörrel ruházzuk fel az osztályokat. Hozhatnak-e büntetést, ami egy esetlegesen már iskolabírói keretek között priuszként elővehető. Pedagógiailag hasznos lehet tehát az osztálybírósági eljárás, de kérdés, hogy éles helyzetben fogantatosítható-e az ott meghozott döntés? Hasznos, értékes és előremutató pedagógiai munka lenne, amiből sokat tanulhatnánk. Lehet, hogy egy ilyen munkába a diákságot is be lehetne vonni, ezzel a dolog legitimitását erősítenénk.”

b, Az iskolabíróság továbbra sem csak a szankciók kiszabásán munkálkodik, hanem mint az iskola egyik fontos, sajátos pedagógiai színtere, abban érdekelt, hogy igyekszik olyan személyre szóló megoldásokat, útmutatásokat is találni egy-egy ügyben, ami segít elkerülni a további problémákat.

c, A bíróság iskolánknak csak az egyik pedagógiai eszköze konfliktusaink kezelésében. Önmagában nem, csak a megelőzéssel és az egyes határozatok betartásával, következetes követésével lehet eredményes.

Köszönöm bíró kollégáim kitartó munkáját, helytállását, együttműködését ebben a nehéz, feszített tempójú évben.

Politechnikum, 2004. október 13.

Szabó László, IB-titkár

Üdv az ötödéveseknek!

TOUR-MIX Szente Marika osztálya

1. Ambruzs Éva
2. Brenner Andrea
3. Bugja Izabella
4. Gergác Veronika
5. Hajdú Ilona
6. Hargitay Dániel
7. Hattinger András
8. Horváth Ágnes
9. Ignác Lajos
10. Janesch Tímea
11. Janotka Vivien
12. Karcsák Mónika
13. Kárpáti Zsuzsanna
14. Kása Erika
15. Kiss Zoltán
16. Kokas Edina
17. Kökény Roland
18. Magyar Zsuzsanna
19. Majnek Noémi
20. Majoros Mariann
21. Mándics Attila
22. Németh András
23. Plagányi Vilma
24. Reikort Alexa
25. Rózsa Hajnalka
26. Sponga Renáta
27. Sterr Judit Eszter
28. Szegedi Krisztina
29. Szelényi Ágnes
30. Szilágyi Réka
31. Szöllösi Krisztián
32. Szűcs Klára
33. Végh Anikó

First Class Gonda Erzsébet

1. Andrási András
2. Berényi Gábor
3. Berényi Richárd
4. Csajbók Adrienn
5. Csizmazia Szonja
6. Csoknyai Orsolya
7. Fábíán Attila
8. Herich Judit
9. Hohmann Adrienn
10. Horváth Csenge
11. Huszárik Gábor
12. Huszti Ágnes
13. Kacziba Gabriella
14. Katona Dóra
15. Kiss Anna
16. Kovács Beáta
17. Kovács Dániel
18. Kovács Viktória
19. Lizicska Dóra
20. Nagy Mária Katalin
21. Nagy Viktor
22. Nánási Vera
23. Palojtay Eszter
24. Pasek Brigitta
25. Pataki Éva
26. Róth György
27. Semptei Orsolya
28. Szabó Tibor Péter
29. Szakál Zsófia
30. Szórath Melinda
31. Tóth Karolina
32. Varga Vivien
33. Veres Borbála

Iskolabíróági határozat

Monopolis diákok – igazolatlan hiányzások - ügyében

Időpont: 2004. szeptember 28.

Bírók: Szilágyi Ferenc (diákbíró, Attitüd), Nagy Tamásné (szülőbíró, M&Ms), Barta Géza (tanárbíró)

Résztevők: panaszoltak, bírók és Molnár Lajos (osztályfőnökök).

Előzmények:

A diákokat osztályfőnökei jelentették fel igazolatlan mulasztásaik miatt a 2003/2004-es tanévre vonatkozóan. Egyes diákok esetében különböző mértékben ugyan, de a mulasztások meghaladták a 30 órát, más esetben azonban 30 óra alatt (24 2/3) maradt.

A tárgyalás:

A tárgyaláson kiderült, hogy az igazolatlan hiányzások többsége késés vagy óráról való lógás napközben.

Az iskolabíróság enyhítő körülményként vette figyelembe, hogy a diákok együttműködők voltak, és osztályfőnökük elmondása szerint őszintén felvállalták (nem volt „sunnyogás”) tettüket.

Határozat:

- A fegyelmi büntetés fokozata 3 diák esetében: szigorú megrovás, a negyedik diák esetében figyelmeztetés, melyek hatálya a 2004/2005-ös tanév vége.
- A 30 óra feletti igazolatlan mulasztások számát az érintett panaszoltak átviszik az idei tanévre.
- Ha a panaszoltak a 2004/2005-ös tanévben egy bizonyos számú igazolatlan óra alatt maradnak, az Iskolabíróság nem szab további követelményeket, azaz a fegyelmi büntetésen kívül nincs más szankció az igazolatlan mulasztásokra vonatkozóan.
- Ha a panaszoltak a 2004/2005-ös tanév folyamán egy bizonyos számú igazolatlan mulasztásnál többet gyűjtenek össze, a következőket kell tenniük:

Elkezdenek egy füzetet vezetni, amiben minden egyes késés és egyéb igazolatlan mulasztás körülményét leírják az időpont pontos megjelölésével (dátum, nap, óra perc). A folyamat elindításához a diákoknak osztályfőnökeik segítségével kell kérniük (füzet típus, lapok beosztása, táblázat milyensége stb.). A füzetvezetésért nem az osztályfőnökök, hanem a panaszoltak a felelősök, és azért is, hogy minden osztályidőn osztályfőnökeik láttamozzák és nyomon követhessék azt, hogy a panaszoltak betartják az Iskolabíróság határozatát.

- A „bizonyos számú igazolatlan mulasztás” két diák esetében: 10 óra
a másik két diák esetében: 8 óra
E fölött lépnek tehát életbe a szankciók.
- Ha a súlyosabb büntetést kapó 3 diák a szankciók ellenére továbbra is igazolatlan órákat gyűjt, vagy nem hajtja végre maradéktalanul az Iskolabíróság határozatát, 15 óra elérése után automatikusan Iskolabíróság elé kerül ügyük, és vétségeik súlyosbító körülménynek számítanak. Az enyhébb ítéletet kapó diák esetében a Bíróság a hasonló problémákat osztályfőnöki hatáskörbe utalja, tehát az ő esetében nincs automatizmus.
- Két diáknak az Iskolabíróság határozottan javasolja, hogy osztályfőnökeivel és a titkársággal megegyezve használja ki a „fekete lista” lehetőségét!

Indoklás:

Az Iskolabíróság az „öntörvényű” lógásokat és késéseket határozottan elítéli és reméli, hogy a jövőben ezek a diákok nem „keretként” kezelik a 30 órát.

Az Iskolabíróság határozata ellen 15 napon belül fellebbezni lehet.

Az Iskolabíróság nevében:

Budapest, 2004. október 11.

Barta Géza, tanárbíró

Tábor a középkorban avagy nyolc nap, amely felborította az életemet

(Töredék-gondolatok a kistolmácsi nomád táborról, amelyek az előző számba nem kerültek bele Fábián Péter informatikatanár makacs wichestere miatt.)

◆ Nagyon jó kis tábor volt! De azt meg kell említeni, hogy 8+2 nap borította fel az életemet. Az a 2 nap nem volt semmi... Nekünk, felső-ugardyaknak elég húzós portyánk volt... A nomádban iszonyatosan jókat lehetett kajálni! Rendesen megállták a helyüket a gyomromban! Bár olyan igazi csapatépítő feladatokból most kevesebbet kaptunk, a tábor maga fantasztikus volt, a maga nyugisabb módján. A hangulatot nagymértékben emelte a zene. Mindenféle hangszer, ének, szájdobolás; minden volt. Ha lehet azt mondani, ebben az évben kicsit komfortosabbnak tűnt a táborhely, talán a plusz két WC miatt... A csapatom szuper volt! Preiszner Miklós nagyon nagy arc! Vezetésével vezekeltünk a sucka napján. Szóval a tábor egyszerűen fenomenális volt!!! (Rita)

◆ Ejj ecsém! Isten király tábor volt, az biztos, bár a szúnyoginvázió sokat lehúzott az értékéből. A csapatom hihetetlen jó volt. Nagyon jó volt napot szervezni, de számomra ez durván megterhelő volt. Ha lesz lehetőségem, jövőre mindenképpen jövök. (Csapi Andris)

◆ Mint minden tábor, ez is az első nappal kezdődött. De akkor még nem tudtam, hogy ez az egy nap örökre felborítja az életemet. Azok az emberek, akiket örök élményként megmaradó nemzetembe hajszoltam bele, életre szóló barátaim lettek. Legalábbis remélem. Lordok, ladyk, sárkányok, boszorkányok, sámánok, trubadúrok, lovagok, egy szóval emberek saját szellemi tevékenységükkel építették fel Latorán városát, mely a képzeletünkben él csak, de ott örökké. (Domi)

◆ Szóval elkezdődött. Itt vagyok. És mindenki más is. Nincs evőeszköz, de a tunkolás amúgy is a kedvencem. Amúgy a nomád

alap dolgai beleillenek a középkorba. Nincs áram, csatornázott utak mosdóval, nincs semmi újonnan kitalált csodajáték, csak a mi ötleteink. Nekem személy szerint egyáltalán nem keserítette meg az életem ez a 8 nap. Inkább egy újabb játék, amíg még gyerek vagyok. Tudom, hogy amikor hazaérek, pár napig fura lesz a csap, a mosogató, a TV és a számítógép, és erős késztetést fogok érezni, hogy ne kanállal egyek. De ez a jó, ezt szeretem. Ezért vagyok itt. (Szécsi Zsé)

◆ ...A tábor nem borította fel az életemet, sőt pont ellenkezőleg: kiegyensúlyozottá tett, és ellensúlyozott mindent, amit a városban gyűlölök. Persze azért bizonyos dolgokat szívesen magammal hoztam volna, de 8 napig nem zavart a civilizált élet alapvető összetevőinek hiányolása sem. Ez alatt az idő alatt sikerült teljesen leküzdenem azokat az alapvető (vagy inkább korán és erősen rám kényszerített) gátlásokat, amikről tudom, hogy újra rám fognak ragadni. A középkori szituációt nem tudtam 100 %-ig átélni, de mindenképpen egy másik korban (világban?) találtam magam kis idő elteltével. (Kálmán Mátyás)

◆ Pistike megérkezett a vonaton Kistolmácsra, és épp békésen álldogált a peronon. Hangos zajokra lett figyelmes, 10 perc múlva egy csapat kosztümös arc bukkant fel mellette. – Hát ezek meg kik? – gondolta. – Táborból jöttünk, megáldjalak? – szólalt meg egy fekete ruhás cingár pasas. – Ööö – Pistikének elállt a szava. – A nevem Impius atya, és olvasok a gondolataidban, ezáltal súlyosan megsértem az Alkotmány személyiségi jogokra vonatkozó részét. Látom, kíváncsi vagy, honnan jöttünk. Budapestről indultunk, két napon át sétáltunk a leglájtosabb portyán, hogy aztán megérkezzünk a célba és szétfagyjunk. Aztán... ó

bocs sietek, csá! Pistike bambán bámult utána, majd elment, hogy egyen egy vegaburgert eperkrémmel. (Meggyesfalvi Bogi)

◆ ...ha fel nem is borította, mindenképpen megdöntötte az a szilárd hitemet, hogy ismerem magamat. Mikor bekerültem „családom” tagjai közé, nos ekkor éreztem a nomádban először egy igen furcsa érzést, amit szégyenkezve így is lehet nevezni: előítélet. Előítéletet sok embertárssal szemben, akiket nem ismerek, de negatív előítéletem miatt akkor esélyt sem adtam nekik. A következő pár nap az előítélettől független megítélés kísérletével telt számomra. Ha sikerült is leküzdenem ezeket az előrevetített negatív gondolatokat és véleményeket, akkor is csalódtam. Nem lettem jobban csapatommal, most pedig igazán sajnálom, hogy lejárt az idő, mert sosem fogom tisztázni magammal a változásokat, amiket ez a tábor okozott a személyem egy kis részében. (Szelecki Dóri)

◆ A középkori nomád táborban az a jó, hogy a portya egyáltalán nem fárasztó, és mindenki egész nap azt csinál, amit akar. A villa, a kanál és a kés természetes alapvető a tábor felszereltségében. Így hát azon sem kell csodálkoznunk, hogy az angol WC és a bálteremnek is beillő fürdőszoba tökéletesen tiszta, illatos és kellemes atmoszférát áraszt. A tó szerencsére sosem meleg, és mindig elég idő van a pancsolásra. A tábor összes lakója van annyira normális, hogy nem fekszik bele a 4 fokos forrásvízbe. Mindenki abszolút normális, és az idiotizmus még nyomokban sem fedezhető fel. (Oláh Panni)

◆ Mindenki vidáman és ambiciózusan érkezett. Mire a Deák térre értünk, a társaság nagy része már feladta a harcot. A táborba érve a körülmények kicsit jobbakká lettek. Ám az állandó lakomák miatt minimum 10 kg-ot híztam. Így a nyaram többi részét pihenés helyett a fitness teremben kell töltenem, hogy visszanyerjem az alakom. Többet nem jövök nomádba, az biztos. ui.: a fentiekből persze egy szó sem igaz, de

hát az nem is volt feltétel. Ez van, ezt kell szeretni! (Kálmán Júlia)

◆ Érdekes ez a nélkülözésekkel teli élmény. Sokat nevettem, jól éreztem magam, viszont volt egy pont, amikor kiborultam. Fáradt voltam, álmos és kimerült. De hamar túlléptem ezen, csak kár, hogy pont a tábor végére lett rossz a hangulatom. De természetesen szeretnék jönni jövőre is, mert jó bulinak tartom. Jók a közös programok, éneklések. Mindemellett sok új emberrel lehet megismerkedni. Jól éreztem magam. Köszönöm. (Hollós Dorina)

◆ „Every day and every night I always dream that you are by my side...” – kiáltotta sir Gigi D’Agostino lovag, miközben félbehasította ellensége özikéjét. Az őz szétesett, lassan lehuppant a földre, és kegyelemért rimázkodott. – „Nincs kegyelem” mondta a lovag és lesújtott. A tábor jó volt, köszönöm. (Bródy Gábor)

◆ „Jézuspofa”, Monesz, Nagy Kopasz, Ludwig von Preisner, Fish, Eva Melles, Nagyfőnök, Pirospöttyös és Kőkemény Andrea, Viktória, a már távozott spanyoltanár Zsu és a békafőbiás Melinda – nekik tartozunk köszönettel, amiért nyolc nap alatt felforgatták életünket. Immár sokadik alkalommal, egyre nagyobb élvezetekbe vezetve zöld füleinket, amelyekben minduntalan zúgnak a nomád dallamok, még hetek elmúltával is. Hihetetlen. (Takács Andris)

◆ Az egész a portyával kezdődött... mienk volt a legbrutálisabb táv, kb. 40 km, de Áron pajtással mi rátettünk egy lapáttal, viszont így láthattuk Zajkot. Ja és gyalogolhattunk + 12 km-t. A csapat kedvencei lettünk. A szünyog pont olyan volt, mint a pofon: nem kicsi, de sok! A tábor témája gagyi volt, a tanárok rossz arcok voltak, a kaja ehetetlen, a víz ihatatlan volt. Halálra untuk magunkat, az egész tábor legizgalmasabb mozzanata a bepakolás volt! Jövőre inkább megyek az ózdi piacra muslincát darálni. Aki mindezt elhitte az meg a legnagyobb sügér! (Tamási Dani)

◆ Volt egyszer egy táborka,

Abban volt egy fiúcska,
 Evett, ivott, örül, sírt,
 Aludt, mászott, futott, ...
 Szerette a középkort,
 Megtapasztalt minden jót,
 De a szűnyogocskák egész héten,
 Háborgatták őt keményen,
 Ez volt csak a negatívum,
 Meg az is, hogy nemsokára
 Egyre s egyre közelebb jött
 A hazautazásnak a napja.
 Holnap nem lesz nomád tábor,
 Sár, piszok és szűnyogocska,
 Dalolászás, viharászás,
 Muzsikálás s sok más móka...

(Kárpáti Pisti)

◆ A tizenötödikétől huszonhatodikáig terjedő valamivel több mint 8 nap alatt Latorán városában kimosták az agyamból 18 évi civilizált nevelés összes eredményét és maradványát. Ezentúl otthon is kislavórban fürdök, szalmazsákon alszom, befőttesüvegbe dugott gyertyával világítok majd, valamint minden éjjel tábortüzet gyújtok panelházunk nyolcadik emeleti kiserkélyén, hogy aztán nekrofil dalokat énekelhessek mellette a szomszédok nagy örömére. (Cseri Eszter)

◆ Iszonytató kínok közt érkezünk meg a „táborba”. VI. léha Henrik, aki apai ágon vérszomjas Leó második unokatestvére, anyai ágon pedig Impiusz atya nagynénje, engedélyt adott rá, hogy megszálljunk Latorán városában. Itt töltött időnk fő motívuma a korrupció volt. (Tök jól meg lehetett élni belőle.) A hetet az éretlenségi vizsgával zártuk. (Gödör)

◆ Vala a kerületek kilencedikében egy iskola, hova nagy csürhe járt. Ezen nagy csürhéből vált vala ki vala sok valaki, és alkottak egy kisebb csürhét. Ez a csürhe öt kisebb csürhére bomola vala. Indulának ők el öt különböző úton vala, de érkezének ugyanaz helyre, Latorán szent városába, hol élték vala számos életüket, jelesül nyolc gázos napot. Dolgozának ők keményen a beígért bűnbocsánatért, de az várata magára sokáig. Míg váratva valának, ez alatt mivelének ők sok mókás dolgot vala. Hordának ők vala vizet, és csapkodának ők temérdek vérszívt. Mindöszes közül a legdicsőbb vala volt, ahol lakozék vala a sok vega, de ez nem adott vala vezeklésre okot. Összességében megemlítendő a dicső krónikában, hogy mily zsiracél tábor vala eme nyáron. (Ránki Dániel)

BOCS!

A legutóbbi ban nomád tábori fényképek kísérték a cikkeket. Az iskolabírószági hírek közé is került két fotó – a végtelen szöveget megtörendő. Az illusztrációk félreértésre adtak lehetőséget: akadt olyan olvasó, aki azt hitte, hogy a képek a - nevetek mellőző jegyzőkönyvekben szereplő - panaszoltakat ábrázolják.

Ezúton kijelentem, hogy sem Csizmás Eszter, sem Benkó Tamás nem állt Iskolabírószág előtt a tavalyi évben.

Elnézést kérek tőlük akaratlan hitelrontásért.

A szerk.

A helyesírási verseny legjobbjai

Az október 4-i versenyen huszonöten indultak. Az eredmények alapján semmi sem indokolta, hogy két kategóriában értékeljük a versenyzők teljesítményét, nem mutatkozott ugyanis szignifikáns eltérés a teljesített feladatok minőségében az életkor szerint. Így a következő rangsor alakult ki:

I. helyezett:	Major Csilla	AFro(Poli)sz
II. helyezett:	Nagy Krisztina	M&Ms
III. helyezett:	Székács Tamás	Nevenincs

Külön megemlítendő **Cseri Eszter (27-eS)**, aki júniusban leérettségizett, de benevezett a versenyre, és a legjobb eredményt ő érte el.

Politechnikum, 2004. október 7.

Az

ELŐSZOBA GALÉRIA

2004. október 11-től

mol nár bál int (GézAndgúz) fényképeit

mutatja be.

Ha van kedved, Te is kiállíthatod alkotásaidat: festményeidet, szobraidat, fotóidat stb. csak szólj Jakab Juditnak!

LABDARRÚGÓ HÁZIBAJNOKSÁG

Végeredmény

Helyezés	Csapat	Legeredményesebb játékos
I.	KALA PÁL (13. évf.)	Kökény Roland, 4 gól
II.	Törtető Tanerők	Adorján András, 4 gól
III.	A.P.A. (AttiTüd, Poly-P)	Lukács Zsolt (AttiTüd), 4 gól

A bajnokság gólkirálya Gábor Péter lett (AlfonZOO) 7 góllal.

Pest, 2004. október 6.

Szabó László, szervező, játékvezető

HAHAHAHAAA! HIIHHIIII!

KÖZELEDIK A TORNAHÁZI PARTYYY!!!

Időpont: 2004. december 2. 3. csütörtök és péntek

Fellépőket, mutatóanyagokat keresünk

bármilyen mozgásos formában, akik szívesen megmutatják, mit tudnak.

Jelentkezni lehet: Láng Andreánál és Gliba Vikinél 2004. október 29-ig

Az idei partyn kerül megrendezésre a TANÁR-DIÁK összecsapás (csütörtökön, osztályidő után) női és férfi csapatokkal az alábbi sportágakban. Bárki bárkivel.

- ◆ kosárlabda (min. 7 fő)
- ◆ teremfoci min. 6 fő)
- ◆ röplabda (min. 8 fő)
- ◆ floor-ball (min. 6 fő)

Nevezés: a tornaházi faliújságon.

Határidő: 2004. október 29. péntek

Házigazda - műsorvezetők kerestetnek:

lehetőség szerint egy fiú és egy lány, akik szívesen konferálnák az eseményeket.

Határidő: 2004. október 29. péntek

A rendezvény zártkörű! (Ez a party a polisok, az ex-polisok, a családtagok és a fellépők eseménye; sorry!)

GYERTEK ÉS JELENTKEZZETEK, VÁRJUK A FELLÉPŐKET!

További információkat Láng Andreától és Gliba Vikitől kaphattok.

Üdvözlettel:

Láng Andrea, Gliba Viki

PÁLYÁZATOK

ISKOLAPOLGÁROK ÉS YE VÁLLALATOK FIGYELEM!

A Tornaházi party (2004. december 2., 3.) büféjének üzemeltetésére írunk ki pályázatot. Ha nem akarjátok, hogy éhen haljanak a résztvevők, akkor jelentkeztek 2004. október 29-ig. A büfé üzemeltetésére előreláthatólag csütörtökön 16:00-tól 19:00-ig, pénteken 17:00-tól 22:00-ig tartunk igényt.

Az árajánlat tartalmazza a következőket:

- ◆ a büfében szolgáltatott ételek (vegetáriánus is) italok pontos árjegyzékét;
- ◆ a büfések számát;
- ◆ a büfének legyen egy reprezentációs asztala is, amelynek kínálata a vendégeket és a fellépőket szolgálja;
- ◆ kérünk egy-egy főt, akik a rendezvény alatt mozgó felszolgálatot is vállalnak.

A pályázók gondoskodnak a büfé lebonyolításához szükséges összes technikai feltételről, az előkészületekről és a takarításról.

Köszönettel:

Poli, 2004. 10. 12.

Láng Andrea

PAPÍRGYŰJTÉS 2004

Kedves iskolapolgárok!

A Zöldkuka© (az iskolai természetvédő mozgalom) **papírgyűjtést** szervez **október 21-től október 27-ig**. Szeretnénk kérni mindenkit, hogy segítse a törekvésünket a környezetbarát életmód megteremtésében, és hozzon minél több papírt.

Ezzel együtt meghirdetünk egy osztályok közötti versenyt. Ha összegyűlik az iskolában legalább **7 tonna** papír (ez kb. fejenként 20 kg papír, két nagy tescós szatyor ☺), akkor a legtöbb papírt gyűjtő osztály kap egy **kiránduló napot!**

A papír átvétele reggelente 7.30-8.10, illetve délutánonként 14.30-16.00 között történik majd a tornaház mellé kihelyezett konténernél, ahol lemérjük és adminisztráljuk a hozott mennyiséget. Október 23-án, szombaton (a forradalom napján!) is átvesszük a papírt 10.00-tól 13.00-ig!

Már hétfőtől (okt. 18.) a gyűjtők rendelkezésére állunk, ha igény van rá. Lajter Juditnak (Szöcske) vagy Somogyi Ágotának kell szólni ekkor (a biciklitárolónál lemérjük és a konténer megérkezéséig ott tároljuk).

Kizárólag papírt veszünk át, nem lehet benne műanyag borító, fém vagy műanyag spirál, sem egyéb hulladék. Elsősorban érdemes újságpapírt, kartonpapírt, hullámpapírt, tojástartót, telefonkönyveket, irodai papírokat gyűjteni.

Előre is köszönjük az együttműködést, és sok sikert kívánunk az osztályoknak a gyűjtögetéshez!

Zöldkuka©

Irány külföld! – a younggal?

Tavaly ismerkedtem meg a Young Enterprise rejtelseivel. Annyit tudtam róla, hogy hatalmas buli, és sokat lehet belőle tanulni. A cég tagjai a barátaim voltak, és úgy tűnt, ha teljes gőzzel belevágunk, komoly eredményeink lesznek. Megnyerjük az országos vásárt, kijutunk Máltára, és mi leszünk a legjobbak. Az álmok nem is tűntek olyan elérhetetlennek – kb. három hétig.

Az elméleti rész lazítós óráit azzal magyaráztuk, hogy a tanár hagy minket feloldódni, bele-rázódni, hogy megismerhessük az új tantárgyat. A gyakorlati órán a cégtársakkal eleinte igazgatókat választottunk, és leendő termékeinkről beszéltünk (videokazetta, cd, sapkák, kisjátékfilm), majd rettentő jókat neveltünk egymás poénjain. Ám a youngorák nem lettek hatékonyabbak, sőt az elméleti 45 percekben ültünk, és néztük egymást, aludtunk, beszélgettünk, tulajdonképpen semmittevés-sel foglalkoztunk. A tanár néha találos kérdéseket olvasott fel egy könyvből, de végül a legjobb módszernek a videózás bizonyult. A tanárnak ezalatt nem kellett úgy csinálnia, mintha tanítana, hanem javíthatta a dolgozatait, miközben ránk pisszegett, hogy nézzük az amúgy horrorisztikusan rossz filmet, amely sokszor nem is kapcsolódott a younghoz. Bocsánat, egy órán tényleg tanultunk az áfáról, de több emlékem tanulásról nincs. A gyakorlati részben sem esett sok szó a youngról, de legalább nem videóztunk.

A novemberi vásár vésszesen közeledett, de minket ez egy jó darabig teljesen hidegen hagyott, majd észbe kaptunk. Az utolsó héten összedobtunk egy cd-t, hogy legyen mivel előállnunk. A vásár alapjában véve jól sikerült, és kicsit kizökkentett minket az állóvízből. Ha egy félévig tartott volna ez a tantárgy, most nem írnék róla cikket. De sajnos írok.

A vásár után a young semmittevés terén kimutatta a foga fehérjét. Nem mondom, mi sem szomjajztunk a tudás után. Sőt őszintén elmondtuk, hogy minket nem érdekel ez a tantárgy, és nem várunk tőle semmit. A tanárt láthatólag ez is hidegen hagyta (mivel már megszokta), legalább annyira, mint maga a young. Mostanában is tanulok több olyan tantárgyat, amiről tudom, hogy nem függ tőle az életem, de a younggal nem ez volt a probléma.

Ez a tantárgy tulajdonképpen mindenkinek csak púp a hátán. A diákoldalt már ismerttettem. A tanárok szerintem nem tudnak mit kezdeni velem, ezért nem foglalkoznak az egésszel, így a tanulót sem akarják motiválni (nincs is mire). Nem érdekli őket, csak le akarják tudni, és ha egy tanárt nem érdekel az, amit tanít, azt a diák megérzi. Innen kezdve a legtöbben haragudtak a youngra, de tehetetlenek voltak. Számomra ezért ennyire felháborító a helyzet.

Beszéltem teljesen kívülállókkal, akik elmesélték, hogy ezt a tantárgyat idősebbeknek (18-19 év körülieknek) tanítják külföldön, így aztán sokkal komolyabban és hatékonyabban. A gyakorlati tanácsadónk az év végén őszintén elmondta, hogy erre az évre már nem is akarta elvállalni, mert nem ért egyet a tantárgy tanításával (idén ő már nem is vesz részt az oktatásban).

A cikket senki ne tekintse személye ellen irányuló támadásnak. A younggal van baj. Fakultatívva kellene tenni. Sajnos - egy kicsit úgy érzem - ennek a tantárgynak a legfőbb funkciója, hogy a nyílt napokon az iskola vezetősége büszkén elmondhatja, hogy a Poliban van Young Enterprise-oktatás. (Maga a szó is jól cseng.)

Én tizedikben a youngtól **semmit** nem tanultam. **Semmi** nem maradt a fejemben abból, amit „oktattak”, csak egy nagy adag harag az elpocsékolat idő miatt. (Tanulhattam volna falat mászni.) A cikkel azt szeretném elérni, hogy mindenki gondolkodjon el, vajon miért is olyan fontos ez a tantárgy, és aki tehet az ügy érdekében, találjon ki valamit, esetleg vita formájában mindenki elmondhatná véleményét.

Hegymászással külföldre

Az elmúlt évben hegymászó iskolába iratkoztam be. Az egyik tantárgy a falmászás volt. Kezdeként az oktató csoportokra osztotta az osztályt. Egy-egy csoport feladata az volt, hogy egymást segítve, közös munkával megtanulják a falmászás csínját-bínját, és végül feljussanak a fal tetejére.

A TV-ben a falmászást nézve ez nem tűnt nehéz feladatnak, hiszen a versenyzők olyan könnyedén mozogtak! Elképzeltem, hogy megnyerem a bajnokságot, hívnak nemzetközi versenyekre, hírneves leszek, sőt túrát vezetek a Magas-Tátrába, az Alpokba, még akár a Himalájára is. Előre örültem annak, hogy dőlni fog hozzám a pénz.

Az első óra elröpült. Az oktató hagyott minket nézelődni, a falat tapogatni, egymással beszélgetni, a jövőt tervezni. Falat még nem másztunk.

Az elkövetkező tanórák két részből álltak: elméleti és gyakorlati részből. Az elméletnél az oktató mindenfélét kérdezgetett: Mit tennél, ha...? Hogyan oldanád meg ...? Stb. Videóztunk is. Oktató filmek mellett régi idők moziját is néztünk. Csak tudnám, hogy került ebbe a sorba egy öreg, fekete-fehér is „Hillary és Tenzing” címmel! Kit érdekel, hogyan másztak azelőtt, mielőtt megszülettem volna? Mi köze van ennek a mai fiatalokhoz? Gondolom, azért vetítette ezt is az oktatónk, hogy ezalatt kipihenje magát!

A gyakorlatokon kapcsokat, szögeket, köteleket mutattak be. Engem ez aztán nem érdekelt. Sehoh a falmászás!

A következő órákon különböző kéz-és lábtartásokról, ujjtechnikákról volt szó. A tanár már megint mellébeszél: hogy kerül ide a kőomlás, málladozás, repedés, lavinaveszély? Hát természetismeret-órán kell nekem részt venni vagy falmászáson? Készült ez az oktató egyáltalán a mai előadásra?

A gyakorlaton a csoportunknak a földön kellett gyakorolnia. Nem sok kedvünk volt hozzá, a gyakorlatokat ezután rendszeresen ellőgtük. Megint nem volt igazi falmászás!! Nagyon untam az egészet. Sejtésem sincs, a többi csoport hogyan csinálhatja ezt jó kedvvel?

Az oktatók mondogatták, hogy lesz egy kezdőcsoportoknak kiírt verseny szabadon választott mászási technikákkal. Az én csoportom nem vette komolyan az egészet, nem is készültünk rá, csak az utolsó pillanatban erőltették meg magunkat. Kitaláltunk egy jó tréfát. Háttal fordultunk a falnak és úgy kiabáltuk a nézőknek: NAGYON SZERETEK FALAT MÁSZNI!!!! Falmászó tudásunkból ennyire futotta.

Nem nyertük meg a versenyt, ma sem értem, miért.

Egyébként mostanában irigykedve nézem azokat, akik szívós munkával és akarattal fel tudnak jutni a fal tetejére.

A monológot meghallgatta és leírta: Szente Marika

Páló Péter cikkével kapcsolatban a következő állításaim vannak:

1. Nem javítottam dolgozatokat óra alatt.
2. A tananyagokkal kapcsolatos kérdések nem találós kérdések.
3. Az egyszer nem néha.
4. Nem igaz, hogy a YE nem fontos számomra, sőt!
5. A YE program európai program, 12-19 éves korú gyermekeknek szól.

Üdvözlettel

Marika

Miért nem szeretem a Polit?¹

Nem szeretem a Poliban, hogy a diákok folyamatosan a jogaikról beszélnek, de közben ezekkel a jogokkal a legtöbben csak visszaélni tudnak, és ezt megtehetik minden következmény nélkül.

Azt sem szeretem a Poliban, hogy miközben arra tanít, hogy a problémámat intézzem el, de legalábbis próbáljam meg elintézni személyesen a másikkal, aközben vannak, akik megtehetik azt, hogy beülnek egy tanórára, amin amúgy egyáltalán nem lenne kötelező benn ülniük (mert szerződést írtak alá év elején arról, hogy járni fognak és dolgozni fognak és hajtani fognak), és minden egyes órán lehetetlenné teszik azt, hogy személy szerint én (mert mások nevében nem szólhatok) tanuljak.

Azt sem szeretem a Poliban, hogy mikor megpróbálom megbeszélni velük, kiröhögnek, le se szarják amit mondok (már elnézést), és azt mondják, hogy így jártál, vihognak, majd folytatják ott, ahol abbahagyták. mert ez a szokványos.

Azt sem szeretem a Poliban, hogy ez egy hónapon keresztül megy, holott a második ilyen alkalommal ki lehetett volna zárni ezeket az embereket az órákról a szerződés szerint.

De legjobban azt utálok a Poliban, hogy nekem kell küzdenem azért, hogy tanulhassak. Utálok ezt a szerepet, amibe belekényszerülök, utálok másokkal veszekedni, és utálok tanárokhöz fordulni segítségért, utálok a szemét stréber szerepébe bújni, mert nem jellemző rám. De nagyon nem szeretném, hogy pofátlan emberek miatt kelljen lemondanom a nyelvvizsgámról, és hogy ilyen előfordulhasson a Poliban.

Nem szeretem a Poliban, hogy egyre kevésbé érzem jól magam az órákon, hogy az első sornál hátrébb esélyem sincs hallani az anyagot, hogy pofátlan emberekkel vagyok özszezárvva minden nap, hogy egy fakultációs órán lehetetlen legyen öt percnél tovább hallani a tanár hangját.

És nem szeretem a Poliban, hogy ilyen körülmények között még egy bérletrendszer bevezetését is megajánlják nekünk, diákoknak. Hogy egyáltalán van pofánk igényelni, hogy elvárjuk, hogy mindent megkapjunk amit csak lehet, de nem teszünk semmit érte.

És nem szeretem, hogy szinte már feltételek nélkül eleget tesznek az igényeinknek. El vagyunk kényeztetve.

Nem szeretem, hogy úgy kell éreznem, hogy nem lennénk képesek (mi, diákok) élni a bérletrendszer nyújtotta lehetőségekkel.

És azt is utálok, hogy kénytelen voltam a Miért nem szeretem a Polit? topicba véleményt írni. és hogy úgy érzem, semmi értelme sincs, mert a Poliban egy ideje mintha nem lenne fegyelmezés (ocsmány egy szó, nem?), mintha semmit se érne az Iskolabíróság intézménye, mintha a tanároknak egy apró leheletnyi tekintélyük se maradt volna.

Utálok, hogy szerencsésnek érzem magam, amiért már csak egy évem van hátra ilyen körülmények között, és azt is, hogy azt kellett leírnom, hogy van, amit nem szeretek a Poliban. Mert eddig nem volt.

És mert alapvetően nem a Polit nem szeretem, hanem azokat gyűlölöm (és ez nagyon kemény szó), akik olyanná teszik, amiért lehet nem szeretni.

2004. október 7.

Deák Zsófi, Monopoli

¹ A fenti cikk a Polifórumon is olvasható.

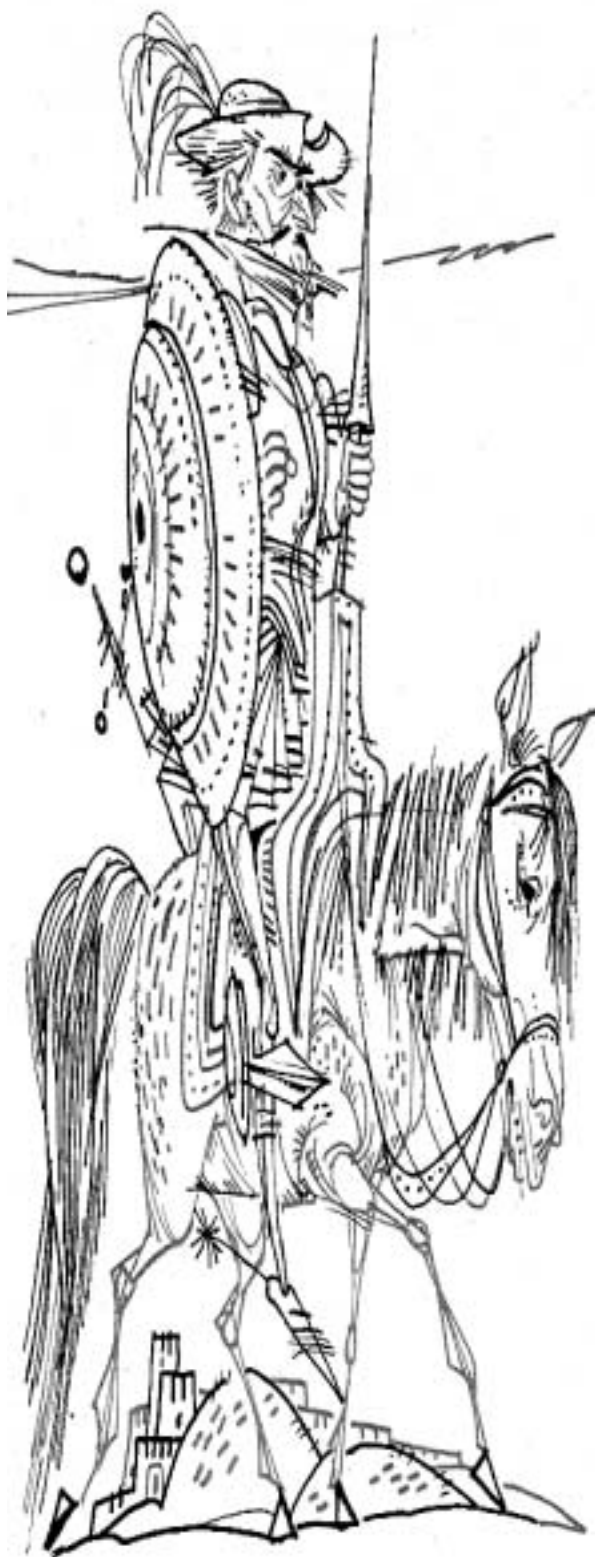

Várháború

Helyjelölés végett,
mikor a nyár még nem ért véget,
szigligeti kacskaringós ösvényen
két csapat baktat felfelé merészen.

A hegy tetején áll egy vár,
s Tamás már csak miránk vár.
Ő az őrző s védő
én pedig a „be-törő”.
Kicsiny csapat, bátor csapat,
majd csak beveszi a várat!
Elöl megyek a sötétben,
alattam patak csordogál a mélyben.
Még jó, hogy éjjel jobban látok:
így hozom a frászt tireátok!
Van nálatok víz, kenyér, fegyver
s egy nagy üveg Jägermeister.
Csalogattok és könyörögtök,
hideg vízzel nyakon öntötök,
de én nem adom meg magam,
mögöttem a maroknyi csapat.
Az eső esik, a fű csúszik,
Marci hason a falhoz kúszik.
Megrémülök én ötöle,
de hang nem jön ki belőlem.
Társaimat rabul ejtik,
kik még nem is sejtik,
vagyunk még egy páran,
mikor betörünk a várba.
Vízibomba repül,
a társam elterül,
lesz nagy sikítózás, láрма
fényárban úszik a vár ma.

A várat megvédték,
nem oly' fájó a vereség:
összeborul támadó és védő
szívünk együttérző
s hálát rebeg,
térdünk a hidegtől remeg.
Elindulunk haza,
onnan megyünk vissza
az ünnepre
a helyi vendéglőbe!

Az Attitüdosök fordítottak művészetismeret-órán:

John Keats: Ode on a Grecian Urn

Thou still unravish' d bride of quietness,
Thou foster-child of silence and slow time,
Sylvan historian, who canst thus express
A flowery tale more sweetly than our

rhyme:

What leaf-fring' d legend haunts about thy
shape

Of deities or mortals, or of both,
In Tempe or the dales of Arcady?
What men or gods ar these? What maidens
loth?

What mad pursuit? What struggle to escape?
What pipes and timbrels? What wild
ecstasy?

Óda egy görög vázához

Óh, tűnt derűk arája, íme még
itt állsz s dajkál a vén idő s a csend
s mesélsz: füzérid közt rajzos regék
lágynál édesebb lejtése leng:
Óh, lombdíszed közt mily legenda él?
Mily istenségek, vagy mily emberek?
Árkádia, vagy Tempe-völgy e táj?
Vagy más ég s föld? Kik e vad némberek?
Őrültet üznek? vagy harc sora kél?
Síp andalog? dob döng? kéj láza fáj?

(Tóth Árpád)

Mint a csöndesség még szűzies asszonya,
És mint a csöndes, lassú idő nevelte
gyermek,
Kifejezhetetlen, történelmi rejtek vagy.
Rímünknel édesebb egy virágos történet,
Mit egy lombos legenda kísért
Az istenségek, halandók és mindenek
formájáról.

Itt, Tempe és Árkádia völgyeiben
Mily emberek, istenségek ezek? Hajadonok
kényszerítenek?
Őrület üz? Vagy küzdelem a szabadságért?
Milyen sípszó és dobbanás? Milyen vad
szenvedély?
(Sallai Eszter)

* * *

Még érintetlen asszonya a csöndnek,
csöndnek és lassú időnek mostoha gyermeke,
természetközeli históriás, ki rajtad keresztül
szól. Virágos mesék, mely édesebbek, mint
bármely rím. Mily legenda lengi körül
levélszegélyezett formád? Halhatatlanokról,
halandókról vagy mindkettőről?
Tempében vagy Árkádia völgyei
között, mily emberek vagy istenek
ezek vagy vonakodó szüzek?
Mily örült üldözés, harc a kitörésért?
Milyen fúvósok és dobok, milyen vad extázis?
(Gáspár Vince, Szilágyi Ferenc)

* * *

a „legsabadabb” fordítás:

Még mindig elbűvöl a csendesség,
A csendesség és a lassúság gyermeke,
Az erdők mestere, aki nem tud szebbet
elképzeln a fű susogásánál.
Milyen mítosz kering a lombjaid
körül? istenség? morál? vagy mind?
Isten, miféle teremtmények élnek Árkádia
kies völgyeiben? Miféle küzdelem ez a
megmenekülésért? A sípok és a dobok
vad extázisa rázza meg a levegőt.

(Gombos András, Pál Dániel)

IRODALMI HÁZI VERSENY

A SZEPTEMBERI KÉRDÉSEK MEGFEJTÉSEI

1. Jelentések:

Abajdoc: kotyvalék, étel

Becő: héj, hüvely

Cseplye: bozótos hely

Csihész: rossz hírű

Csomorika: mérges növény

2. A szócsoportokat összekötő „kapocs”:

a) Visszafelé is értelmes szavak: Kalaf (egy operahős), szálak, repes, kelet

b) Az első és az utolsó szótag megegyezik

c) Egy-egy férfi utónév bújik meg a szavakban: Ármin, Pál, Antal, Andor

d) Mindegyik névben egy másik tulajdonnév rejlik: Faludy, Verdi, Tell, Volta

e) A szavak egy-egy helységnevet rejtnek: Vác, Mór/Kál, Tab, Ercsi

3. A/14; B/ 9; C/ 12; D/ 10; E/ 9; F/ 15; G/ 4; H/ 12; I/ 7; J/ 12

4. Kakukktojás: az ukulele, mert nem együttesnév, az Amadinda, a Kaláka és a Kolinda igen.

Jelentésük:

Amadinda: ősi afrikai ütős hangszer

Kaláka: együtt végzett tevékenység

Kolinda: Kelet-Európában karácsony és újév táján a házakat csoportosan meglátogató legények éneke

Ukulele: portugál eredetű négyhúros gitárféle hangszer

5. Mindannyian balkezesek

MEGFEJTŐK: MAJOR Csilla (AFRO(POLI)SZ), BARABÁS Judit (27-ES)

KEDVES SZEREPELNI VÁGYÓK!

NOVEMBER 16-ÁN SZÖVEGMONDÓ VERSENYT TARTUNK,

MELYNEK AZ IDÉN AZ ÉVSZAKOK LESZ A TÉMÁJA.

JELENTKEZNI NOVEMBER 10-IG LEHET A SZAKTANÁROKNÁL

BÁRMILYEN VERSES VAGY PRÓZAI ALKOTÁSSAL,

EGYEDÜL VAGY TÖBBEDMAGADDAL,

ESETLEG DALOLVA VAGY HANGSZERES KÍSÉRETTel.

A MŰVÉSZETISMERET-TANÁROK

OKTÓBERI forduló

1. Mióta és mikor osztják ki a Nobel-díjakat? (2 pont)
2. Ki volt

a) Áchim Géza	d) Friedrich Leopold von Hardenberg
b) Francois-Marie Arouet	e) Eric Maria Kramer
c) Lucile-Aurore Dupin	f) Jean-Baptiste Poquelin? (6 pont)
3. Melyik mai országban van

a) Eldorado,	c) a Prado,
b) Waterloo,	d) a Zwinger? (4 pont)
4. Ki volt a magyar képzőművészet leghíresebb ikerpárja? Milyen azonos vezetéknevű képzőművészeket tudsz még megnevezni? Melyikük milyen művészeti ágban alkotott? Van-e és ha igen, milyen rokoni kapcsolat van közöttük? (8 pont)
5. Ki írta 17 éves korában, 1826-ban a Szentivánéji álom című zeneművet? Ki készített még azonos címmel művészeti alkotást? (3 pont)
6. Foglalkozások (7 pont)
  - a) Ki volt a távirókészülék és a távirójelek feltalálója, és mi volt az eredeti foglalkozása? (2)
  - b) Mi volt a Magyar Fűvészkönyv egyik szerzőjének foglalkozása a költészet mellett? Ki volt ő? (2)
  - c) Melyik angol fizikus lett pénzverde-igazgató? (1)
  - d) Kinek volt vegyész-mérnöki és gyógyszerészi diplomája a magyar írók közül? (1)
  - e) Ki folytatott orvosi praxist a 19. század orosz írói közül? (1)
7. Ray Bradbury: Mennydörgő robaj (Az elbeszélés a 28. oldalon olvasható.) (6 pont)
  - a) Ki nyerte az amerikai elnökválasztást az időutazás végén? (1)
  - b) Mikor és mire vadásztak az időutazók? (2)
  - c) Találkozhattak-e saját magukkal a vadászok az időutazás során? Miért? (Idézetet kérek!) (2)
  - d) Mikor indultak útnak az elbeszélés figurái? (1)

Beküldési HATÁRIDŐ: 2004. OKTÓBER 27. (A NEGYEDÉVI LEZÁRÁS ELŐTT EGY NAPPA!)

KilencedikeseK!

Angol korrepetálást tartok minden héten, szerdán a 7. órában.

Herendi Ágnes

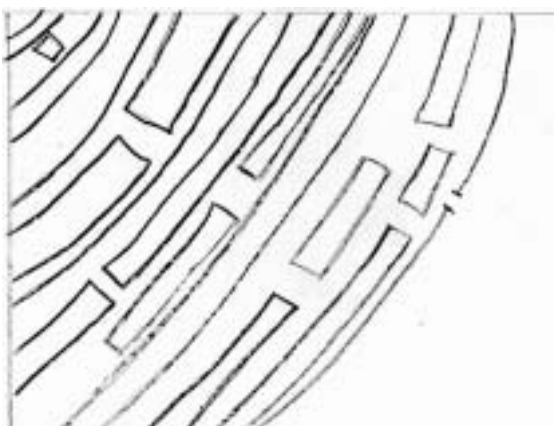
Minotaurusz mítosza

Bodoky Eszter - (P)Olympos – képregénye

1. Minosz feleségének, Pasziphaének egy bikától fia született: Minotaurusz, a bikafejű és embertestű szörnyeteg.

2. A király a szörnyszülöttet bezáratta a labirintusba, amelyet a kitűnő athéni mesterrel, Daidalosszal építtetett.

3. Athén minden kilencedik évben hét ifjút és leányt küldött Krétára, akiket Minotaurusz felfalt.

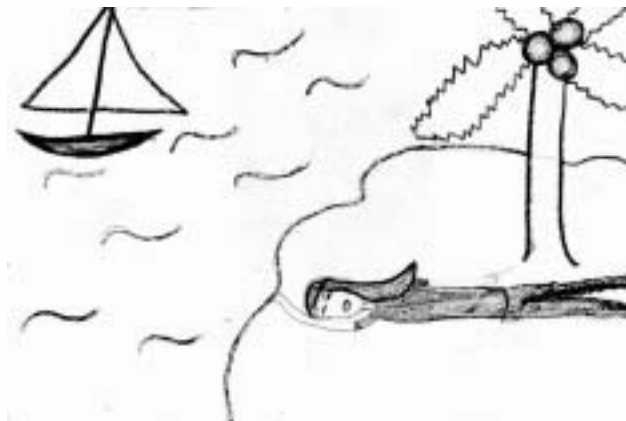
4. Az emberáldozatoknak az athéni király fia, Tézeusz vetett véget. Bement a labirintusba, hogy agyonüsse Minotauruszt. Minosz király lányától, Ariadnétól egy aranyfonalat kapott, hogy ne tévedjen el kifelé jövet.

5. Megölte Minotauruszt, megszöktette Ariadnét, és együtt hajóztak Athén felé.

6. Útközben Naxosz szigetén kötöttek ki. Amíg Ariadné aludt, a hűtlen Tézeusz tengerre szállt, s Ariadné már csak a távoli vitorlákat látta.

Internusz

Internusz az internet istene. Anyja Telefonusz, apjáról senki se tudja, hogy ki.

Internusznak az volt a feladata még 1990 körül, amikor született, hogy segítsen a katonáknak, és összeköttetést adjon nekik egymással. Így csinálta ezt pár évig, de kezdte unni a dolgot, ezért úgy döntött, hogy az egész emberiség számára lehetővé teszi az internetet, és ezzel segíti őket. Segítette, segítette őket sok-sok éven keresztül, de azt vette észre, hogy az emberek ezt nem viszonozzák semmivel. Így hát úgy határozott, hogy pár vírust szabadít az internetre.

Egyszer csak azonban elvesztette az uralmat fölöttük, és elszabadult az összes. Ettől az emberek elkezdtek félni, hogy elromlik a számítógépük, ezért egyre kevesebben interneteztek. Ez eljutott Zeusz fülébe, ezért Internuszt száműzte az istenek közül, és új istent, Netuszt léptetett a helyébe. Bosszúból Internusz a vírusok istene lett, és megváltoztatta a nevét Víruszá.

Azóta örök háborúban áll Netusz, az új internetisten és Vírusz.

Várkonyi Marcell – (P)Olymposz

Tézeusz legendája

Jancsó Miklós - (P)Olympos – mitológiai képregénye

1.

2.

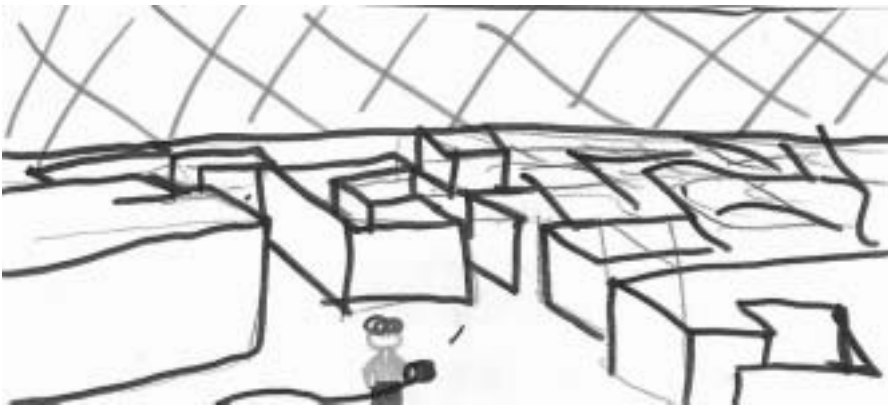
3.

4.

5.

6.

Leporolták²

Irodalomtörténészekkel, írókkal, kritikusokkal, magyartanárokkal és egyetemistákkal telt meg a Merlin Színház emeleti előtere szeptember utolsó hétvégén. A Leporoló című rendezvényen klasszikus magyar regényekről diskuráltak a fent említettek a Magyartanárok Egyesülete és a Beszélő című folyóirat szervezésében.

A célközönséget az érettségire készülő diákok és a magyartanárok alkották. Jegyzetelő magyartanárból nem volt hiány, középiskolás viszont alig akadt a helyenként interaktívvá váló pódiumbeszélgetések hallgatóságában.

– A Leporoló egyik legfőbb célja az, hogy dialógust teremtsen szakmák, szövegek és korszakok között – mondta Fenyő D. György, a Magyartanárok Egyesületének alelnöke, aki középiskolai osztálya elé rendszeresen ült ki magyarórán egy-egy tanár kollégájával, és folytatott értelmező vitát az adott műről, amelybe a diákok is bekapcsolódhattak. A Leporoló színpadán általában író, irodalmár és magyartanár beszélgetett a 18. század végétől a 20. század közepéig keletkezett, a köztudatból „kikopott” remekekről. A Kármán Józseftől Tamási Áronig terjedő korszak többnyire kanonikus képviselőit a mai magyar irodalom olyan meghatározó alkotói mutatták be, mint Parti Nagy Lajos és Závada Pál.

– A hétvégén a magyartanárok ötleteket meríthettek a kötelező olvasmányokat illetően – mondta Gács Anna, a Beszélő szerkesztője. – Kosztolányitól nem muszáj mindig mindenkinek az Édes Annát olvasnia, nyugodtan elővehetik az Aranysárkányt is.

– Újra és újra kanonizálni kell – hangsúlyozta Bódis Kriszta író. – Ma rossz iskolásnak lenni, mert az iskola megértés- és gondolkodásellenes. A diákok kérdések és támpontok helyett előre elkészített kötelező válaszokat kapnak, így elveszítik érdeklődésüket és természetes szüzességüket – mondta.

Németh László Gyászáról (amely szintén felválthatná az általában kötelező Németh-novellákat) Bódis Kriszta és Dérczy Péter kritikus vitatkozott, a moderátor Fábíán Márton magyartanár volt. Bódis – részben provokációnak szánva – felvetette, hogy a mű tulajdonképpen pozitív kicsengésű, hisz a főhős fölismeri sorsát, és a sztoriból sikertörténet kerekedik. Dérczy – mint mondta – huszonöt éve nyavalyog a szöveggel, de ez még soha nem jutott eszébe, véleménye szerint nevetséges önmegvalósításról beszélni a Gyász kapcsán.

Bódis megingathatatlanul a női szerepek mentén értelmezte a művet, Dérczy szerint viszont az épp azért olyan jó, mert erre sem lehet kizárólag lefordítani. Érdekes egyébként, hogy az író – elmondása szerint – már tizenhat évesen boldogult a szöveggel, és a főhősnőt nagyon szimpatikusnak találta, a kritikus pedig – mint mondta – tizenévesen nem tudott mit kezdeni vele, még most is küzd, mert taszítja a regény életidegensége, és maga a főhősnő is. Ha a következő, Szerb Antal Utas és Holdvilágját taglaló beszélgetés résztvevői, Grecsó Krisztián költő és Bazsányi Sándor esztéta pontosan, vagy legalábbis érthetően fogalmaz, nem visszakozik és magyarázkodik folyton, a társalgás talán nem tűnt volna annyira érdektelennek, mint amennyire az előző izgalmas volt. Bazsányi nem értette, mi adja értékét a regénynek, nem tudta, hogy az utolsó fejezet miért nem szervül, nem értette, hogy mi mozgatja a történetet, és végül nem tudta, most miben nyújthat neki újat a könyv, mint amit nyújtott, amikor tizenhat éves volt. – Nincs beleérző mély rétege a szövegnek – fanyalgott – de ez nem is baj – tette hozzá némi tétlenkedés után, amely kitűnően jellemezte az egész diskurzust. Grecsóék azon licitáltak, melyikük olvasta hamarabb a szöveget, lezárásként

² Ez a cikk már megjelent a Népszabadság 2004. október 6-i számában. Annak szerkesztője hozzájárult a -béli másodközléshez.

pedig kijelentették, hogy azért jó regénynek tartják. – És? – kérdezték többen félhangosan a közönség soraiból. A beszélgetés után nem egy hozzászólás érkezett, úgy tűnik, a mutatóvány gondolatébresztő volt. Arató László, a Magyaratanárok Egyesületének elnöke például két percben megfogalmazta az Utas és holdvilág legfőbb dilemmáját, amely a másfél órás okfejtés során nem hangzott el. Mihályt és az Ulpius-házat ha nem is leporolták, porolgatták, és így talán a középiskolákban is leemelik majd a polcról.

S. T. A.

A szleng

Az élő nyelv egy állandóan változó rendszer, ami fejlődik, ám nem minden változás pozitív irányú fejlődés. A szleng az egyik leggyorsabban változó nyelvréteg, akármelyik nyelvet vizsgáljuk meg; a magyar nyelv pedig bővelkedik rokon értelmű szavakban, melyek kiváló lehetőséget rejtenek magukban.

A zargon réges-régtől fogva jelen van - létezik tolvajnyelv, diákn nyelv: mindet az elkülönülés vágya, szándéka hozta létre. Nem volt mindenki számára elérhető, kevesen ismerték, lassabban vált ismertté, tovább tartott „megfejteni”. A szleng szavai sokféleképp keletkeznek, például idegen nyelvekből átvett szavak torzításával vagy a már meglévők jelentéstartalmának módosításával. De elég lehet egy apró hiba is: mondjuk egy elgépelte szó, amit valakik felkarolnak és használatával először saját köreikben használják. És akik éppen ebbe a körbe akarnak tartozni, meg akarnak felelni a kimondott elvárások mellett a kimondatlanoknak is, használni fogják az új jövevényt.

Terjedésére sok út áll rendelkezésre: a tanórák közti szünetek beszélgetéseitől egészen a tömegkommunikáció kusza szálaiig. A televízióműsorok színvonalának zuhanásáról egész tanulmányt lehetne írni, de az újságok (főleg az ifjúsági magazinokra gondolok) és a kereskedelmi rádiók se sokkal maradnak el ettől. Lassan mértékadóvá válnak, a követendő minta szerepét töltik be. Ezeken a helyeken természetesen szinte gátlástalanul használják a szleng legújabb találmányait, és aki hallgatja a rádiót, olvassa a bulvársajtót és kigúvadt szemekkel mered a televízió képernyőjére, mind ezt kapja - ha tetszik, ha nem! A többség azonban elfogadja, használja és terjeszti, mint egy látszólag ártalmatlan fertőzést. Gyorsan terjed, sokan használják, és általánossá válik, ezzel megszüntetve elkülönültségét, kiváltságosságát, ám mégis csak rombolva szép magyar nyelvünket.

A szleng létező dolog, ezért nemcsak felesleges, hanem felelőtlen és buta döntés volna hallgatni erről, így tenni nem létezővé. Ha nem épp a káromkodásokat gyarapítja, ha nem durva kifejezés az új jövevény, akár még színesítheti, változatossá is teheti a beszélt nyelvet. Gondoljunk csak bele, mennyi példát lehetne találni kis kutakodással regényeinkben! Hiszen az író szereplőit nemcsak leírással, hanem beszédükkel is jellemzi. Ha valakinek nagyon megtetszik egy karakter, akarva-akaratlanul egy kis időre a bőrébe bújhat és magáévá teszi a kifejezéseket: a hős szavait. Az olyan regényekben, ahol különböző társadalmi rétegek, csoportok kerülnek bemutatásra, megannyi lehetőség rejlik a nyelvezetben, a nyelvben - aminek a szleng is szerves része.

Az utóbbi évtizedekben egyre gyorsabban követték egymást az anyanyelvi vadhajtások, a szlengben is egyre több kifejezés élettartama rövidül le. Gyakori használatuk először általánossá, később közhellyé teszi őket, és ki tudja, talán egy év múlva már tényleg ciki lesz be-kattanni.

Major Csilla

Az alábbi írások egy politechnikumi szülő emlékezései olyan időkre, amikor még gyermeke nem az iskolapadot koptatta. Hogy ki a történeteknek szereplője? Legyen mondjuk Géza! (Az igazi neve maradjon titok - az érintett ifjú kérésére.)

Géza-történetek

Géza (2 és fél) egyszerre kezdett beszélni, káromkodni és dadogni. Az elsőnek örültünk, a másodikat megpróbáltuk nyesegetni, ám a harmadikkal nem voltunk hajlandók együtt élni. A mi családjában nem volt hagyománya a dadogásnak, káromkodós ember még csak-csak, de dadogós emberemlékezet óta nem fordult elő a köreinkben. Összeült hát a családi tanács - ma önkormányzatnak hívnák az ilyen testületet -, majd hosszas hezitálás után felszállt a fehér füst: Géza pszichológushoz megy.

Az „áldozat” Zsuzsa néni volt, jó ismerősünknek jó ismerőse, civilben az egyik legkitűnőbb gyermekpszichológus e honban. Zsuzsa néninél Géza elemében volt: kreatívan játszott, logikusan válaszolt, tankönyvben lehetett volna mutogatni, ha lett volna kedvünk hozzá. Amikor azután Zsuzsa néni egy véletlen folytán kiejtette száján a pisi szót, Géza gurgulázó kacagásba kezdett.

- Miért nevet ezen ennyire ez a fiú? - kérdezte Zsuzsa néni.

- Mert nem engedjük, hogy csúnyán beszéljen! - mondtuk a szemébe az őszintét.

- Hoppá! - mondta Zsuzsa néni. - Hát itt van az eb elhantolva! Innen a dadogás, hogy tiltják neki a csúnya beszédet.

Bűnbánóan hallgattunk. Abban maradtunk, hogy Géza egy hónapig csúnyán beszélhet, utána visszajövünk kontrollra.

Géza életének legfelhőtlenebb egy hónapja következett. Gátlástalanul káromkodott, nem szólt rá senki, igaz, nem is bíztattuk. És, tegyük hozzá, egyre kevésbé dadogott.

Elrepült az egy hónap, vissza Zsuzsa nénihez! A gyerek együttműködő volt, aktív és kreatív (több szakkifejezés most nem jut hirtelen az eszembe), ráadásul a dadogás is a múlté.

A műtét sikerült és a beteg is életben maradt.

- Köszönj szépen Zsuzsa néninek! - mondtuk Gézának, amikor hálás szívvel elköszöntünk. - A gyerek visszanezített az ajtóból, majd így szólt: - Szia, te szar, kakafejű!

* * *

Néhány évvel ezelőtt Szilveszter napjának délelőttjén színházba mentünk a gyerekekkel, A Hamupipőke című darabot néztük meg a Ruttkai Éváról elnevezett színházban. Be volt dobva minden rendesen, a nézőtér egyetlen hatalmas nagy zokogás, valamennyi gyerek kellőképpen ki volt bukva, ennyi gonoszság, mint amit a mostoha és a két rosszéletű féltestvér művelt, talán még a Tom és Jerryben sincsen.

Különösen akkor tört el a mécses a gyerekek között, amikor a két ronda gonosz lány összetépte Hamupipőke ruháját, nehogy el tudjon menni a bálba. A sok síró gyerek közül is kihallatszott egy kisfiú gurgulázó kacagása. Ne feszítsük tovább a húrt: Géza (5) nevű fiam, ennek a szőkésbarna, angyal-arcú fürtös tüneménynek az érzelmei nyilvánultak meg a maga sajátos stílusában.

Epilógus: A történethez hozzá tartozik, hogy Szilveszter délelőttje lévén, előadás után a szereplők kijöttek a folyosóra a kis nézők közé és gyerek pezsgővel közösen koccintottak a új esztendőre. Még autogramot is lehetett kérni, talán mondanom sem kell, mindenki Hamupipőke körül tobzódott. A gonosz mostoha megformálójá egy csöndes sarokban itta a pezsgőjét, előtte egyetlen, hullámos hajú kisfiú álldogált, kezében papírral és tollal, aláírásra várva.

Tudom, soha nem találnák ki, ezért inkább elárulom: ez a kisfiú ötéves volt, és Szalai Gézának hívták.

Az évszázad közepére a növények és az állatok több mint harmada eltűnhet a Földről

Fajpusztító felmelegedés

Kipusztulhat az állat- és növényfajok akár 37 százaléka is 2050-re a Föld bizonyos területein a globális felmelegedés hatására – állapította meg egy nemzetközi tudóscsoport. A tanulmány az első a maga nemében, hiszen hat olyan térséget vizsgált a klímaváltozás szempontjából, amelyek együtt a Föld száraz felületének mintegy húsz százalékát képviselik. A 19 tagú tudóscsoportot Chris Thomas, a leedsi egyetem professzora vezette. Vizsgálták az állat- és növényfajok élőhelyeit Európában, a mexikói Chihuahuan sivatagban, a braziliai Amazóniában, Dél-Afrikában, Ausztráliában. Kutatásaikat a Nature folyóiratban tették közzé, s már a bevezetőben hangsúlyozták: több mint egymillió fajt ítélt halálra 2050-ig a földi légkör felmelegedése. A tudósok számítógépes modellezéssel vizsgálták azt, hogy 1103 faj – növények, emlősök, madarak, pillangók, hüllők, békák és egyéb gerinctelenek – miként reagálnak a légkör fokozatos felmelegedésére. Felmérték azt is, hogy a különböző fajoknak milyen esélyeik vannak a túlélésre akkor, ha – kényszerből – igyekeznek maguknak más élőhelyet felkutatni.

Három – egyaránt nyomasztó – lehetőséget tártak fel. A legkedvezőbb esetben – ha például a felmelegedés lassítható az üvegházhatású gázok kibocsátásának visszafogásával – a vizsgált fajoknak „csak” a 15 %-a pusztul ki 2050-ig. A közepesen rossz változat szerint ez a szám 24, a legrosszabb forgatókönyv szerint viszont 37 százalék!!!

„Ha mindezeket az adatokat kivetítjük az egész világra és az összes szárazföldi állat- és növényfajra, akkor alig 50 éven belül egymilliónál jóval több fajt fenyeget a kipusztulás veszélye” – idézte a BBC Thomas professzort.

A tudósok szerint nem pusztán a globális felmelegedés közvetlen veszélye lehet halálos a Föld élő rendszereire. A különböző tényezők kölcsönhatásai dominóelven szerint pusztítják majd az élőlényeket. A felmelegedéssel felaprózódnak a nagy területű élőhelyek: bizonyos fajok viszont képtelenek lesznek elvándorolni. A felmelegedés más esetekben ellehetetleníti olyan agresszív, konkurens fajok elszaporodását, amelyek élhetetlenné teszik az őshonos fajok élőhelyeit. Ha a fajok képesek lennének korlátlanul szétszóródni a Föld más élőhelyein, akkor legfeljebb 15 százalékuk halna ki.

Bátorítást nem nagyon tartalmaz ez a jelentés. Megállapítja például, hogy a globális felmelegedés fentebb említett tényezőinek kölcsönhatásait egyelőre csak érintőlegesen vizsgálták, s ez a terület sok – leginkább kínos – meglepetést tartogathat.

Némi derűlátásra csak a kételkedők adnak okot. A The Washington Post megszólaltatott olyan szakértőket, akik szerint a globális felmelegedés talán csak átmeneti jelenség, illetve megállítható és visszafordítható. Mások szerint a tanulmány készítői nem vették eléggé figyelembe az állatok és növények alkalmazkodóképességét. „Ha egymillió faj kihal, akkor nem csak a Föld szépségén esik folt, nem csak csodálatos növényi és állati birodalmak tűnnek el. Emberek milliárdjaira vár szenvedés, különösen a fejlődő világban, mert ők a természetből élnek, rábízják magukat. Állataikkal, növényeikkel válnak semmivé élelmiszerforrásaik, gyógyszereik, menedékeik és azok a nyersanyagok, amelyek feldolgozásából élnek” – mondta Klaus Toepfer, az ENSZ Környezetvédelmi Programjának (UNEP) igazgatója.

Szerkesztette: Kisfish - Non-stop

Ray Bradbury: Mennydörgő robaj

A felirat úgy remegett a falon, mint az ablak-
üvegen leomló langyos esővíz. Eckels olyan
erősen hunyorított, hogy szemhéjai összeértek,
de a felirat tovább izzott a sötétben:

MINDEN IDŐK VADJAI RT.
VADÁSKIRÁNDULÁSOK A MÚLTBA!
VÁLASSZA KI AZ ÁLLATOT!
MI ODAVISSZÜK!
ÖN LELÖVI!

Meleg nyál gyűlt össze Eckels torkában; nagyot nyelt. Szája körül mosolyra húzódtak az izmok, miközben lassan kinyújtotta kezét az íróasztalnál ülő férfi felé, és ez a kéz egy tízezer dolláros csekket lobogtatott.

- Garantálja a társaság, hogy élve kerülök vissza?

- Semmit se garantálunk - felelte a tisztviselő -, csak a dinoszauruszokat. - Megfordult. - Bemutatom Mr. Travist, ő fogja kalauzolni önt a múltba tett vadászkiránduláson. Ő mondja meg, hol és mire lőjön. Ha megtiltja, hogy lőjön, akkor nem szabad lőnie. Ha megszegi az utasításait, megbüntetjük tízezer dollárra, sőt hatósági eljárás is indulhat ön ellen, miután visszatért.

Eckels pillantása a hatalmas irodahelyiség túlsó végébe, egy hol narancssárga, hol ezüstös, hol kék fényben villódzó, zümmögő és tekergőző drótokból meg acéldobozokból álló bonyolult szerkezetre tévedt. Olyan sístergés hallatszott, mintha az Idők Végtelenjéből rakott óriási máglya lobogna, mintha minden évet, minden pergamen kalendáriumot, minden órát halomba raktak és meggyújtattak volna.

Egy gombnyomás, és csodák csodája: az égés hirtelen visszajára fordul! Eckelsnek szó szerint eszébe jutott a hirdetések szövege. Az üszökből és hamuból, a porból és a szénből mint arany szalamandrák bukkannak elő a hajdani évek, a letűnt korok: édes rózsailat tölti be a levegőt, az ősz haj visszaváltozik koromfeketévé, a ráncok eltűnnek: minden csíráállapotába röppen vissza, menekül a haláltól, vissza a születésbe, a Nap nyugaton kel, és a tündöklő keleti égbolton nyugszik, a Hold a szokottal ellentétes irányban fog, a dolgok eltűnnek egymásban, mint a kínai szelencék, mint a nyulak a bűvész cilinderében, minden, minden visszatér a szunnyadó létbe, mag-létbe, a nem-létbe, a születés előtti

semmibe. Egyetlen gombnyomásra, egyetlen érintésre...

- A mindenségit! - hüledezett Eckels. Keskeny arcát beragyogta a Gép fénye. - Egy igazi Időgép. - Megrázta a fejét. - Gondolkodóba ejti az embert. Ha rosszul sül el a tegnapi elnökválasztás, talán azért lennék most itt, hogy elmeneküljek a következményei elől. De hál' istennek Keith győzött. Kitűnő elnöke lesz az Egyesült Államoknak.

- Úgy van - felelte az íróasztal mögött ülő férfi. - Örülhetünk. Ha Deutscher került volna a Fehér Házba, a lehető legkíméletlenebb diktátúra szakad a nyakunkba. Az a típus, aki minden jónak ellensége: militarista, ateista, antihumánus, értelmiségellenes. Tudja, sokan fel is hívtak bennünket, félig tréfából, félig komolyan. Bejelentették, hogy ha Deutscher lesz az elnök, inkább 1492-ben szeretnének élni. Persze mi nem foglalkozunk efféle menekülések lebonyolításával, csak vadászkirándulásokat szervezünk. Na de hát Keith lett az elnök. Semmi egyéb nem kell törődnie, mint hogy...

- Lelőjem a dinoszauruszomat - fejezte be helyette Eckels.

- Méghozzá egy Tyrannosaurus Rexet. A vilámgyíkot, történelem legvérengzőbb fenevadját. Írja alá ezt a nyilatkozatot. Bármilyen jéki is önnel, mi nem felelünk semmiért. A dinoszauruszok éhesek.

Eckels dühében elvörösödött. - Meg akar ijeszteni?

- Őszintén szólva, igen. Nem akarjuk, hogy olyan valaki is elutazzék, aki az első lövésnél pánikba esik. Tavaly is hat vezetőnk halt meg és egy tucat vadász. Cégünk biztosítja önnek a leghátborzongatóbb kalandot, amilyenről egy vérbeli vadász valaha is álmodott. Visszaviszünk hatvanmillió évvel, hogy elejthesse minden idők legnagyobb vadját. A csekkje még itt van. Még összetépheti.

Mr. Eckels sokáig bámulta a csekket. Ujjai megrándultak.

- Szerencsés utazást! - búcsúzott az íróasztalnál ülő férfi. - Mr. Travis mindenben rendelkezésére áll.

Puskával a kezükben, némán haladtak át a termen a Gép, az ezüstös fém és a tomboló fény felé.

Először nappal, aztán éjszaka, ismét nappal, ismét éjszaka, aztán éj és nap és reggel és este összefolyt. Egy hét, egy hónap, egy év, egy évtized, 2055, 2019, 1999! 1957! Hajrá! A gép bőmbölt.

Fejükre húzták az oxigénsisakokat, és kipróbálták a rádiótelefont.

Eckels sápadtan, összeszorított foggal ült az ingó, párnás széken. Érezte, hogy remeg a karja; lenézett, és látta, hogy keze görcsösen markolja a vadonatúj puskát. Rajta kívül még négy férfi ült a Gépben. Travis, a vezető, Lesperance, a helyettese, meg két másik vadász, Billings és Kramer. Csak ültek, és nézték egymást, miközben az évek vadul lobogtak körülöttük.

- Hidegre lehet tenni ezzel a puskával egy dinoszauruszt? - kérdezte Eckels.

- Ha a megfelelő helyen találja el - felelte Travis a rádiótelefonon. - Némelyik dinoszaurusznak két agya is van, az egyik a koponyájában, a másik messze hátul a gerincoszlopában. Az ilyeneket elkerüljük, vakmerőség lenne szembeszállni velük. Az első két lövést a szemébe; vakítsa meg, ha tudja, aztán próbálja eltalálni az agyát!

A Gép vadul harsogott. Az idő rohant, mint a visszafelé pergetett film. Az égen Napok és Holdak milliói kergetőztek. - U ram Teremtőm! - kiáltott fel Eckels. - Minden vadász, aki csak

élt a Földön, irigyelne bennünket. Afrika ehhez képest Illinois.

A Gép lassított: zúgása zümmögéssé halkult. Aztán megállt.

A Nap megtorpant az égen.

A Gépet takaró köd felszállt, s ők ott voltak a múltban, az ősidőkben: három vadász meg két vezető, kék acélcsővű puskával a térdükön.

- Krisztus még nem született meg - mondta Travis. - Mózes nem ment föl a hegyre, hogy Istennel beszéljen. A piramisok még a földben vannak, várják, hogy kibányásszák és gúlába rakják köveiket. Ne feledjék, hogy Nagy Sándor, Napóleon, Hitler: még egyikük se élt.

A vadászok bölintottak.

- És ez- mutatott ki Mr. Travis - a dzsungel, hatvanmillió-kétezer-ötvenöt évvel Keith elnöksége előtt.

Aztán egy keskeny szalagra mutatott, amely mamutfenyők és óriáspálmák között, gőzölgő mocsár felett a zöld vadonba vezetett.

- Ez pedig az Ösvény, amit a Minden Idők Vadjai RT. épített önöknek. Hat hüvelyk magasan lebeg a föld felett. Egyetlen fűszálat, virágot, fát nem érint. Antigravitációs fémből készült. Célja: megakadályozni, hogy az utasok bármilyen módon érintkezzenek a múlt világgal. Maradjanak az ösvényen! Ne lépjenek le róla! Ismétlem: ne lépjenek le róla! Semmi szín alatt! A lepottyanásért súlyos büntetés jár. És ne lőjenek semmilyen állatra, amíg nem adunk rá engedélyt.

- Miért? - kérdezte Eckels.

Benn voltak az ősvadonban. Messziről madarak kiáltását hozta a szél, mocsárszagot, őstenger sószagát, harmatos fű és vérpiros virágok illatát.

- Nem akarjuk megváltoztatni a Jövőt. Mi nem tartozunk a Múltba. A kormánynak nem tetszik, hogy ide járunk. Nagyon meg kell kennünk az illetékesek markát, hogy megtarthassuk a koncesszióinkat. Az Időgép átkozottul kényes szerkezet. Akaratlanul is megölhetünk egy fontos állatot, egy pöttömnyi madarat, egy bogarat, vagy akár egy virágot, és tönkreteszünk vele egy fontos, láncszemet a fajok fejlődésében.

- Nem értem - mondta Eckels.

- Mindjárt megérti - felelte Travis. - Tegyük fel, hogy véletlenül megölünk itt egy egeret. Ez azt jelenti, hogy ennek az egernek valamennyi jövődő utódját elpusztítjuk, igaz?

- Igaz.

- És azoknak is valamennyi utódját! Csak egyet taposunk agyon, de tíz és száz és ezer és millió születendő egeret pusztítunk el vele!

- Hadd pusztuljanak! - mondta Eckels. - Hát aztán?

- Hát aztán? - horkant fel Travis. - Nos, mi lesz a rókákkal, amelyeknek élő egerekre van szükségük? Tízszáz kevesebb egér miatt egy róka felfordul. Tízszáz kevesebb róka miatt éhen döglök egy oroszlán. Egyszáz kevesebb oroszlán miatt mindenféle rovar, dögkeselyű, millió és millió apró élőlény pusztul el nyomorultan. És végül mindez hová vezet? Ötvenkilenc millió év múlva a Földön élő tucatnyi ősember elmegy vadászni, hogy táplálékot szerezzen magának. De maga, barátom, agyontaposta annak a vidéknek valamennyi tigrisét. Azzal, hogy rálépett egy egérrre. A barlangi ember tehát éhen hal. És a barlangi ember, gondolja meg, kérem, nem akármilyen ember, akit csak úgy fel lehet áldozni, de nem ám! Egy egész jövőbeli nemzet. Ágyékából tíz fiú sarjadt volna. Az ő ágyékukból száz fiú, és így tovább egy egész civilizációig. Ha megöli ezt az embert, egy egész fajt, egy egész népet, egy egész történelmet tesz semmivé. Olyan ez, mint meggyilkolni Ádám néhány unokáját. Az a lépés; amivel agyontapos egy egeret, földrengést okozhat, és következményei az idők folyamán alapjaiban rendíthetik meg Földünket és jövőjét. Annak az egyetlen barlangi embernek a halálával millió és millió emberi magzat pusztul el az anyaméhben, mielőtt megszületett volna. Róma talán sosem épül fel a hét dombon. Európa talán mindörökké sötét őserdő marad, csak Ázsiában indul meg egészséges népesedés. Ha rálép egy egérrre, eltörli a piramisokat. Ha rálép egy egérrre, lábnyomát, mint valami Grand Canyon, rajta hagyja az Örökkévalóságon. Lehet, hogy nem születik meg Erzsébet királynő, Washington nem kel át a Delaware-on, nem alakul ki az Egyesült Államok. Legyen hát óvatos! Maradjon csak az Ösvényen. Ne lépjen le róla!

- Értem - mondta Eckels. - Akkor azért is nagy árat fizetnénk, ha rálépnénk a fűre.

- Pontosan. Ha letaposunk bizonyos növényeket, a kár végtelenül nagyra nőhet. Egy kis ügyetlenség hatvanmillió év alatt végzetesen megváltoztatható. Persze lehet, hogy elméle-

tünk téves. Lehet, hogy nem tudjuk megváltoztatni az Időt. Vagy minden sokkal finomabban, sokkal bonyolultabban megy végbe. Egy döglött egér talán csak egyensúly-eltolódást idéz elő a rovarállományban, később aránytalan népszaporulatot, még később rossz aratást, gazdasági válságot, éhínséget és végül társadalmi átalakulást távoli országokban. Vagy ennél sokkal finomabb lesz a változás. Talán csak egy szellő, egy lehelet, egy hajszál, virágpór a levegőben, egy icike-picike valami, tüzetes vizsgálat nélkül észre se venné az ember. Ki tudja? Ki állíthatja, hogy tudja? Nem tudjuk. Csak találgatunk. De amíg nem tudjuk biztosan, hogy a Múlt megbolygatása vajon hatalmas robbanást vagy csak egy kis súrlódást idéz elő a történelemben, addig óvatosnak kell lennünk. A Gépet, az Utat, a maguk ruháját és testét, mint tudják, az utazás előtt sterilizáltuk. Oxigénisakot viselünk, hogy ne fertőzzük meg baktériumainkkal az ősi atmoszférát.

- Honnan tudjuk, melyik állatra lőhetünk?

- Vörös festékekkel vannak megjelölve - felelte Travis. - Ma reggel, mielőtt elindultunk volna, ide küldtük Lesperance-ot a Géppel. Pontosan ebbe a korbba tért vissza, és nyomon követett bizonyos állatokat.

- Tanulmányozza őket?

- Igen - felelte Lesperance. - Egész életükön végigkísérem őket, megfigyelem, melyikük él legtovább. Alig akad köztük hosszú életű. Hogy hányszor párosodnak. Nagyon ritkán. Rövid életűek. Ha találom egyet, amelyik nemsokára izzapgödörbe fullad vagy agyoncsapja egy fa, pontosan feljegyzem halálának óráját, percét, másodpercét. Rálövök egy festékbombával. Vörös foltot hagy az irháján. El sem téveszthetjük. Aztán úgy időzíttem megérkezésünket a múltba, hogy maximum két perccel korábban találkozzunk a Szörnyel, mielőtt mindenképpen kimúlna. Így csak olyan állatokat ölünk meg, amelyek úgyse élneek tovább, nem párosodnának többet. Látják, milyen óvatosak vagyunk?

- De ha ma reggel visszajött az Időben - mondta Eckels mohón -, akkor találkozni kellett velünk, a vadásztársasággal! Hogy végződött? Sikerült? Megúsztuk mindnyájan... élve?

Travis és Lesperance összenézett.

- Ez paradoxon - mondta az utóbbi. - Az Idő nem engedi meg az efféle összevisszaságot,

hogy az ember önmagával találkozzék. Ha ez a lehetőség fölmerül, az Idő megugrik. Mint amikor egy repülőgép légzsákba kerül. Érezte, ahogy a Gép közvetlenül a megállás előtt zökent egyet? Ekkor haladtunk el önmagunk mellett, útban hazafelé, a Jövőbe. Nem láttunk semmit. Nem áll módunkban megtudni, sikerült-e a kirándulás, lelőttük-e a szörnyetegünket, és hogy mindnyájan, elsősorban ön, Mr. Eckels, megúsztuk-e élve.

Eckels halványan elmosolyodott:

- Elég a szóból! - szólt közbe élesen Travis. - Felállni!

Felkészültek, hogy elhagyják a Gépet.

Hatalmas dzsungel, irdatlan dzsungel, ősi dzsungelmindenség vette őket körül. Zenére és ponyvalebbenésre emlékeztető hangok töltötték be az eget: pterodactylusok suhantak el a levegőben szürke denevérszárnyakon, mint lázas víziók és éjszakai rémlátomások óriás vámpírcsók. Eckels megállt a keskeny Ösvényen, és tréfián vállához emelte a puskáját.

- Ne játsszon! - kiáltott rá Travis. - Még csak viccből se célozzon, az istenit! Ha véletlenül elsül...

Eckels elvörösödött. - Hol az a Tyrannosaurus?

Lesperance a karójára pillantott. - Előttünk. Hatvan másodpercen belül keresztezzük a csapását. Figyeljék a piros jelet, az Isten szerelmére! Ne lőjenek, amíg nem mondjuk. Maradjanak az Ösvényen! Maradjanak az Ösvényen!

Elindultak a hajnali szélben.

- Különös - dörmögte Eckels. - Hatvanmillió évvel időszámításunk előtt. A választásnak vége. Keith lett az elnök. Mindenki ünnepel. S mi itt vagyunk, több millió éves messzeségben, és a többi ember nem létezik. Amivel hónapokon, sőt egy egész életen át foglalkoztunk, nincs sehol, még gondolatban sem.

- Puskát kibiztosítani! - rendelkezett Travis. - Maga lő először, Eckels, másodiknak Billings, harmadiknak Kramer!

- Vadászta már tigrisre, vaddisznóra, bölényre, elefántra, de most, Istenemre mondom, úgy izgulok, mint egy gyerek - sóhajtott fel Eckels.

- Pszt! - suttogta Travis.

Mindenki megállt.

Travis előremutatott. - Ott elől - súgta. - A ködben. Ő az. Őfelsége, a Király.

Az irdatlan dzsungel tele volt szárnycsattogással, zörgéssel, morgással és susogással.

Hirtelen minden zaj megszűnt, mintha elvágták volna.

Csend.

Mennydörgő robaj.

Száz yardnyira tőlük kibukkant a ködből a Tyrannosaurus Rex.

- Édes Istenem! - fohászzkodott Eckels.

- Sss!

Az állat nyálkával borított oszlop lábain ruganyosan csörtetett előre. Harminc láb magasan tornyosult a kisebb fák fölé, mint egy gonosz Isten-Óriás, rövid karmait nyálkás hullómelléhez szorítva. Két lábszára mint a dugattyú: több mázsa fehér csont vastag izomkötegekbe ágyazva, amelyen a pikkelyes bőr úgy csillogott, mint egy iszonyú harcos vértje. Acélkemény pikkelyekkel borított sima combjai tonnás húszszlopok. És a felsőtest hatalmas vállövére két finom kar csüngött előre, kezei játékként kaphatták volna fel és tapogathatták volna végig az embereket. A kígyószerű nyak vonaglott. A fej pedig, ez a tonnás faragott kő, könnyedén emelkedett az égnek. Száját kitátotta, előtűnt tőrzerű fogainak sűrű sövénye. Strucctojás nagyságú szemei forogtak, s az éhségen kívül nem volt bennük más kifejezés. Most kísérteties vicsozgással becsukta a száját. Ahogy futott, medencecsontja félrecsapta a bokrokat, karmos lába belemart a nyirkos földbe, és hat hüvelyk mély nyomokat hagyott maga után. Surranó tánclépésekkel haladt, tíz tonnájához képest meglepően fürgén és könnyedén. Egy napsütötte kis tisztás felé vette útját; kecses hullókarjai tapogatóztak a levegőben.

- Úristen! - Eckels ajka megvonaglott. - Ha felnyúlna, megfoghatná a Holdat.

- Sss! - sziszegett Travis dühösen. - Még nem vett észre bennünket.

- Ezt az állatot nem lehet lelőni - jelentette ki Eckels határozottan, mintha kár is lenne vitatkozni. Megvizsgálta a tényeket, és erre a megállapításra jutott. A puskát játékszernek érezte a kezében. - Hülyék voltunk, hogy idejöttünk. Ez képtelenség.

- Kuss! - sziszegte Travis.

- Lázálom.

- Hátra arc! - parancsolta Travis. - Lopóddzon vissza a Géphez. A részvételi díj felét viszatérítjük.

-Nem gondoltam, hogy ilyen hatalmas - mondta Eckels. - Rosszul kalkuláltam, annyi az egész. És most szeretnék visszalépni.

- Észrevett bennünket.

- Ott a vörös jel a mellén!

A villámgyík felágaskodott. Páncélos bőre megvillant, mint ezer meg ezer zöld érme. Az érméket gőzölgő nyálka vonta be. A nyálkában apró rovarok nyüzsögtek, úgy-hogy az egész test vonaglani és hullámozni látszott, bár maga a Szörny meg se mozdult. Nagyot fújt a levegőbe. Nyers hússzag szállt végig az erdőn.

- Vissza akarok menni! - nyögte Eckels. - Még életemben nem éreztem ilyen rosszul magam. Mindig biztos voltam benne, hogy élve megúszom. Jó vezetőim voltak, jó expedíciók, biztonság. Most rosszul számítottam. Méltó ellenfélre találtam, elismerem. Nem tudok elbánni vele.

- Ne fusson! - figyelmeztette Lesperance. - Hátra arc! Bújjon el a Gépben!

- Igen, igen... - Eckels valósággal megbénult. Lenézett, szerette volna megmozdítani a lábát. Tehetetlenül felnyögött.

- Eckels!

Hunyorogva, botorkálva lépett néhányat.

- Nem arra!

Eckels első mozdulatára a Szörny iszonyú ordítással előrelendült. Száz yardot tett meg néhány másodperc alatt. A puskák fölemelkedtek, és tüzet okádtak. Nyálkszagú és olvadt vértől bűzös forgósél zúdult a vadászok felé. A Szörnyeteg felordított, fogai megcsillantak a napfényben.

Eckels nem nézett hátra; vakon botorkált az Ösvény széléig, puskáját leeresztette, lelépett az Ösvényről, és észre sem vette, hogy már a dzsungelben jár. Sarka zöld mohába süppedt. Lábai szinte maguktól vitték, úgy érezte, semmi köze a messze mögötte történő eseményekhez.

A puskák ismét eldőrdültek. Hangjukat elnyelte a gyík rikácsolása és mennydörgő bömbölése. A hatalmas farkok a levegőbe emelkedett, és oldalra csapódott. A fák levél- és gallyfelhővé robbantak. A Szörny rövid mancsával le-

nyúlt, hogy megragadja és kettétépje az embereket, hogy összeroppantsa őket, mint a bogycsót, hogy fogai közé, rikoltozó torkába gyömöszölje a testüket. Tányér nagyságú szemek bámultak az emberekre, akik meglátták bennük a tükörképüket. Belelőttek a fém szemhéjukba és a düh-től izzó, fekete íriszbe.

Mint egy kőbálvány vagy hegyi lavina dőlt le

a Tyrannosaurus. Fákat tépett ki és ragadott magával hörögve. Összevissza görbítette, szaggatta a fémhidat. A vadászok hanyatt-homlok menekültek. A test, ez a tíz tonna hideg hús és kőkemény csont a földre zuhant. A puskák ismét eldőrdültek. A Szörny csapott egyet páncélos farkával, görcsösen kitérítette kígyóállkapcsait, és mereven kinyúlt. A vér szökőkút-ként lövellt fel torkából. Valahol a gyomra táján megrepedt egy nedvszak. Émelygő rosszullet fogta el a vadászokat. Kivörösödve és verítékezve álltak.

A mennydörgés elült. A dzsungel elnémult. Vihar utáni

csend. Lázalmokra beköszöntő hajnal.

Billings és Kramer az Ösvényen ült, és hányt. Travis és Lesperance füstölgő puskával a kezükben álltak és kegyetlenül káromkodtak.

Eckels arcra borulva feküdt az Időgép padlóján, és reszketett. Sikerült visszatárlnia az Ösvényre, és bemászott a Gépbe.

Travis visszaballagott, ránézett Eckelsre, vattát vett elő egy fémdobozból, és visszatért az úton ülő vadászokhoz.

- Hozzák rendbe magukat!

Letörölték a vért a sisakjukról. Aztán ők is káromkodni kezdtek. A Szörny, a tömör húshegy, ott tornyosult előttük. Belsejéből sóhajtó és korgó hangok hallatszottak, ahogy lassan a test legtávolabbi részei is elhaltak, a szervek akadozva működtek, a nedvek utoljára áramlottak egyik elhaló nedvsatornából a másikba, minden bezárult, becsukódott örökre. Olyan érzés volt, mintha egy kisiklott mozdony vagy egy gőzhajtású kotrógép mellett álltak volna munkaidő végeztével, amikor a szelepeket kieresztik vagy jól elzárják. Csontok ropogtak; a Szörnyeteg húsának tonnái, az egyensúlyát

vesztett holt tömeg összeroppantotta a gyöngé karokat, amelyek alá kerültek. A hús remegve besüppedt.

Újabb recsenés. Fönn egy óriási faág letört irdatlan törzséről, és lezuhant. Nagy puffanással pontosan a döglött vadra esett.

- Íme. - Lesperance az órájára nézett. - Épp időben. Ez volt az az óriási faág, amelyiknek eredetileg agyon kellett volna csapnia az állatot. - A két vadászra pillantott. - Nem akarják lefényképezni az elejtett vadat?

- Miért?

- Mert semmiféle vadásztrófeát nem vihetünk vissza a jövőbe. A testnek ugyanott kell maradnia, ahol az állat eredetileg is megdöglött volna, hogy a rovarok, madarak és baktériumok nyugodtan lakmározhassanak belőle. Nem szabad megbolygatnunk a természet egyensúlyát. A test marad. De csinálhatunk egy képet, ahogy ott állnak mellette.

A két ember gondolkozott egy darabig, de aztán fejét rázva visszautasította az ajánlatot.

A vezetők nyomában elindultak visszafelé. Kimerülten roskadtak a Gép párnázott üléseire. Visszanéztek a döglött Szörnyetegre, a mozdulatlan hústoronyra: máris furcsa hullőmadarak és aranyszínű rovarok nyüzsögtek a gőzölgő páncélzaton.

A padlóról nyöszörgés hallatszott: összerendeztek. Eckels ült ott, még mindig fogvacogva.

- Ne haragudjanak -nyögte ki nehezen.

- Álljon fel! - üvöltött rá Travis.

Eckels felállt.

- Menjen ki az Ösvényre! Egyedül! - hangzott az újabb parancs. Travis fölemelte a puskáját. - Nem jön vissza velünk, Itt hagyjuk!

Lesperance megragadta Travis karját. - Ne...

- Hagyj békén! - rázta le Travis a kezét. - Ez a nyomorult gazember majdnem a halálunkat okozta. De ez még nem is volna baj, az istenfáját! Nem! Hanem a csizmája! Nézzék meg! Letért az Ösvényről! Úristen! Tönkretett bennünket! A jó ég tudja, mennyi pénzünk vész oda. Tíz- és tízezer dollár óvadék. Vállaltuk, hogy senki se hagyja el az Ösvényt. És ez elhagyta. Ó, a hülye! Jelentenem kell a kormánynak. Lehet, hogy bevonják az utazási engedélyünket! Isten tudja, mit művelt az Idővel, a Történelemmel!

- Nyugodj meg, csak egy kis sarat szedett föl a csizmájára.

- Honnan tudhatjuk? - üvöltötte Travis. - Semmit se tudunk! Minden rejtély előttünk, az istenit! Ki innen, Eckels!

Eckels belső zsebében kotorászott. - Bármenyit hajlandó vagyok fizetni! Százezer dollárt!

Travis ránézett Eckels csekk-könyvére, és kiköpött. - Menjen ki! A Szörny az Ösvény mellett fekszik. Dugja be a karját könyékig a szájába. Akkor visszajöhet.

- Örültség!

- A Szörny már nem él, maga gyáva csirkefogó! A golyók! A golyókat nem lehet itt hagyni. Nem tartoznak a múltba: talán megváltoztának valamilyen. Itt a bicskám. Vágja ki őket!

A dzsungel ismét megélenkült, megtelt az előbbi neszekkel és a madarak rikácsolásával. Eckels lassan megfordult, rámeredt az őskori dögre, a víziószzerű, iszonyatos hullahegyre. Aztán kitámolygott az Ösvényre, mint az alvajáró.

Öt perc múlva reszketve tért vissza, karja könyökig csöpögött a vértől. Kinyújtotta a kezét. Mindkét tenyerében néhány acélgolyót tartott. Aztán összeesett. Ott maradt fekvé, ahol lero gyott, meg se moccant.

- Nem kellett volna erre kényszerítened - jegyezte meg Lesperance.

- Nem? Korai lenne még megmondani. -

Travis megbökte a mozdulatlan testet. - Túléli. Legközelebb nem jön vadászni ilyenféle vadakra. Oké. - Hüvelykujjával ingerülten Lesperance felé bökött. - Indíts! Gyerünk haza!

1492 1776 1812.

Megmosták az arcukat és a kezüket. Inget és nadrágot váltottak, mert tetőtől talpig mocsokosak voltak az alvadt vértől. Eckels magához tért, de nem szólt semmit. Travis teljes tíz percig szűrős szemmel nézte.

- Mit bámul rám? - kiáltott föl Eckels. - Nem csináltam semmit.

- Honnan tudja?

- Véletlenül leléptem az Ösvényről, ennyi az egész, egy kis sarat szedtem föl a csizmámra... Mit akar, mit csináljak?... Térdeljek le, és imádkozzam?

- Még arra is sor kerülhet. Figyelmeztetem, Eckels: lehet, hogy megölöm. A puskám töltve van.

- Ártatlan vagyok! Nem csináltam semmit!

1999 2055 2000.

A Gép megállt.

- Kiszállni! - rendelkezett Travis.

A szoba olyan volt, amilyenek utoljára láták. Mégsem volt egészen ugyanaz a szoba. Ugyanaz az ember ült egy ugyanolyan íróasztalnál. Mégsem egészen ugyanúgy ült ugyanannál az íróasztalnál.

Travis fűgén körülpillantott. - Minden rendben? - kérdezte.

- Rendszerben. Örülök, hogy hazajöttök.

Travis nem nyugodott meg. Mintha a levegő atomjait és a magas ablakon besütő napfényt vizsgálgatta volna.

- Oké, szálljon ki, Eckels! Be ne tegye ide többé a lábát!

Eckels meg se tudott moccani.

- Nem hallotta? - kérdezte Travis. - Mit bámul?

Eckels csak állt, és szimatolt: volt valami a levegőben, valami enyhe vegyszerszag, olyan bizonytalan, olyan gyönges, hogy alig érezte: csak sejteni lehetett. A színek, a fehér, a kék, a narancssárga: a falon, a bútorzaton, az ablak mögött az égen... megvoltak... igaz... De érezni lehetett valamit. Teste megfeszült. Keze ökölbe szorult. Csak állt, és bőrének minden pórusával beitta a levegőben levő furcsa valamit. Mintha a távolban megfűjtak volna egy olyan sípot, amelynek hangját csak a kutyák képesek meghallani. Teste rémült hallgatással válaszolt. A szobán túl, a fal mögött, a tisztviselő mögött, aki nem volt egészen ugyanaz a tisztviselő, s nem egészen ugyanolyan asztalnál ült... egy egész világ terült el: utcák, emberek. Nem lehetett tudni, milyen világ. Szinte érezte, hogy lakói ott mozognak a falak mögött, mint megannyi száraz szélből kergetett papírfigura ...

De valami azonnal a szemébe ötlött: a felirat az iroda falán, ugyanaz a felirat, amit korábban olvasott, amikor először lépett be aznap a helyiségbe.

A felirat valahogyan megváltozott:

MYNDEN YDOEK WADJAY RT.
WADASZKYRANDULÁSOK A

MULTBA!

WALASSZA KY AZ ALLATOTT!
MY ODA VYSSZUEK!
OEN LELOEVY!

Eckels egy székre vetette magát. Vadul piszkálgatni kezdte a csizmáira száradt vastag sarat. Reszkető kézzel mutatott fel egy göröngyöt. - Nem, lehetetlen. Ettől a parányi állattól? Nem!

Sárba ágyazva egy zöld, aransárga és fekete szárnyú pillangó csillogott, egy gyönyörű, halott lepke.

- Ettől a parányi állattól? Egy lepkétől? Lehetetlen! - kiáltotta Eckels.

Az a csillogó valami, az a kis semmiség a padlóra esett: ez a kis semmi borított fel valamilyen egyensúlyt, eldöntött egy sor kis dominót, azok egy csomó nagyobb, a nagyobbak még nagyobbakat, végig az évek hosszú során. Eckels agyában vadul kergették egymást a gondolatok. Egy lepke nem változtathat a dolgokon semmit. Mit számít, ha megölnek egy lepkét? Mit számíthat?

Arca sápadt volt. Ajka remegett, ahogy megkérdezte: - Ki győzött... ki győzött tegnap az elnökválasztáson?

A tisztviselő fölnevetett az íróasztal mögött. - Tréfál? Hisz maga is tudja. Természetesen Deutscher! Ki más? Nem is az a nyamvadt Keith. Most aztán vaskezü elnökünk van, szilárdan tartja a gyeplőt, hál' istennek! - A tisztviselő elhallgatott. - Mi baj?

Eckels felnyögött. Térdre esett. Remegő ujjakkal szedte fel az aranszínű pillangót. - Nem lehetne... - kérdezte siránkozva a világtól, saját magától, a tisztviselőtől, a Géptől -, nem lehetne visszavinni, életre kelteni? Nem kezdhethetnénk előlről? Nem lehetne...

Meg se moccan. Behunyt szemmel, borzongva várakozott. Hallotta Travis nehéz lélegzését; hallotta, hogy Travis megragadja a puskáját, csattan a biztonsági zár, vállához emeli a fegyvert.

Aztán mennydörgő robaj hallatszott.

Fordította: Sz. Kiss Csaba

PÁLYÁZAT

A Magyar Tolkien Társaság 2005. január 3-án a XX. század egyik legnagyobb írója, az utolérhetetlen mítoszteremtő és nyelvész életműve előtt tisztelegve nagyszabású rendezvényt szervez ***Tolkien Születésnap 2005*** címmel, J.R.R. Tolkien 113. születésnapján. Ez alkalomból képzőművészeti-, irodalmi- és iparművészeti pályázatot hirdetnek. A versenyekre olyan alkotásokat várnak, amelyek tárgya J.R.R. Tolkien valamelyik, Magyarországon is megjelent művéhez (A Babó, A Gyűrűk Ura, Szilmarilok, Elveszett mesék, A Gyűrű keresése) kapcsolódik az alább megjelölt témák mentén:

- Képzőművészet: Valák és maiák, illetve Háborúk Ardán
- Novella: Negyedkor
- Vers: Középfölde dalai (Középfölde népeinek versei, dalai)
- Iparművészet: Az eldák népe (A tündék öltözékei, kiegészítői, ékszerei, fegyverei, használati tárgyai stb.)

A pályázaton minden kategóriában három korosztály elkülönülten verseng egymással: 8-13 évesek, 14-17 évesek és felnőttek (18 év felett).

Beérkezési határidő: 2004. november 14. éjfél

A részletes pályázati kiírás: www.tolkien.hu/palyazat2004.

Ha kérdés merül fel, írj a palyazat@tolkien.hu címre.

Értékelés:

A beérkezett pályaműveket a Magyar Tolkien Társaság képviselőiből, illetve az adott terület független szakmai képviselőiből álló független szakmai zsűri fogja elbírálni. Az alkotások zsűrizésénél a legfontosabb szempontok a kreativitás és az eredetiség, a kivitelezés technikai színvonala, illetve a tolkien mitológia minél mélyebb rétegeinek visszatükröződése.

A legjobbakat értékes nyereményekkel díjazzuk.

A zsűri által kiválasztott művekből az MTT a *Tolkien Születésnap 2005* helyszínén, valamint a www.tolkien.hu-n, a Magyar Tolkien Társaság hivatalos honlapján szervez kiállítást. A pályázat legjobb alkotásai megjelennek a Magyar Tolkien Társaság negyedévente megjelenő folyóiratában, a Lassi Laurie oldalain is.

Díjátadás

A Magyar Tolkien Társaság a 2005. január 3-i rendezvényen ünnepélyes keretek között hirdeti ki a nyerteseket, illetve adja át a díjakat.

A nevezés módja:

Az alkotásokat ajánlott küldeményként az alábbi címre várjuk: MTT pályázat, Magyar Tolkien Társaság, 1701 Budapest Pf. 79. Kérjük, írd rá a borítékra azt is, mely kategóriába tartozik az alkotásod, így: pl. MTT pályázat/ Képzőművészet/ Valák és maiák!

In Medias Res – Jóbarátok, az első évad

A 100. Heti Hetes adásban volt egy bejátszás az első részről. Csiszár próbálta felkonferálni a műsort, hogy itt majd politikai híreket fognak elemezni, majd – mivel a sort képtelen volt folytatni – fél perc dadogás után a többiekhez szegezte a kérdést, hogy „Mit fogunk mi még itt csinálni?” Erre Veres adott egy gyors választ: „Hát, ha így haladunk, akkor beégni!” Nem biztos, hogy az idézetek teljesen pontosak, de nem is az a lényeg bennük.

Persze nem az eposzi cím miatt éreztem, hogy Homéroszhoz hasonlóan távoli asszociációs vonalon kell eltérnem a témától, de a „Pilot” első egy percében ez az érzés jön át a hat – csekély színészi tapasztalattal rendelkező – fiatal játékát látva. Azonban az első rész mégis rögtön a dolgok közepébe vágva tökéletesen bemutatja nekünk mind a hat karakter legjellemzőbb tulajdonságait. Megtudjuk, hogy Ross válófélben van, mert felesége, Carol leszbikus lett. Befut Rachel, aki éppen az esküvőjéről szökik, és mivel az apjának nem tetszik, hogy nem ment hozzá a neki kiszemelt jó módú férfihez, jobbnak is látja, ha ott marad Monicánál, akivel egy osztályba járt a Lincoln gimnáziumban. Kiderül, hogy Ross – aki a húgával, így Rachellel is egy gimibe járt – eléggé odavolt Rachelért, és úgy tűnik, Rachel visszatéréssel az érzés is visszatérőben van. Joey-ről megtudjuk, hogy gyakran váltogatja a nőket, Chandlerről, hogy ennél is gyakrabban viccelődik, Phoeberől pedig, hogy egy fura teremtmény.

Az ezt követő néhány rész fő szála, hogy mindenkiről kibővítsék az alapismereteinket a továbbiakhoz. Talán azt is mondhatnám, hogy az első évad maga egy Pilot a többi kilenc évhez. Rögtön a második Jóbarátokban kiderül, hogy Carol, a leszbikus ex-feleség terhes Rosstól, és az is, hogy hogyan mehet majd a gyereknevelés hármásban Susannel, majd a harmadik részben kiderül, hogy Phoebe nem is csak kicsit fura. A ne-

gyedik rész két szálát követve megtudjuk, hogy hogyan szórakozik a „pasitrió” és hogyan „lánybuliznak” a lányok, majd az ötödik epizódban egy kis előzetest kaphatunk „Ross és Rachel”-ből, és Chandler először(!) szakít Janice-szel. Aztán a hatodik adás egyértelmű főszereplője Joey, aki bemutatja, hogy nem is egyszerű egy amatőr színész élete. Itt látjuk őt először színdarabban játszani, és itt keresi fel őt – a kilenc évvel későbbi halálának hírével epizód címet szerző – Estelle Leonard színésznő, aki be is nyomja őt rögtön egy Al Pacino-filmbe, ám finoman szólva sem egy nagy szerepre.

A hetedik részben azonban Matthew Perry-n a sor, hogy bebizonyítsa, ő bizony jó színész. A New York nagy részét érintő áramszünet miatt ugyanis bennreked egy bankállomáson Jill Goodacre szupermodellel, és hihetetlen nagyot alakít. Ráadásul ebben a részben tűnik fel Paulo, a „torinói tinó”, aki bár angolul nem beszél, rögvést lecsap Rachelre. Aztán a kilencedik részben úgy alakul, hogy mind a hatan együtt töltik a Hálaadást, aminek kezdetben senki sem örül, mert mindenkinek más terve volt, de a végére mégis ez indítja el a közösen eltöltött ünnepek hagyományát.

A továbbiakban Ross beszerez egy majmot a nagy egyedüllét ellen, Phoebe és Monica pedig egy kómában fekvő ismeretlen férfit látogat, majd Paulo kikezd Phoebével, így Ross előtt újra szabad a pálya, Chandler és Janice pedig újra szakít. Találkozunk Phoebe ikertestvérével, akiről kiderül, hogy csak külsőleg hasonlít rá, és érhető, hogy Phoebe miért is nem szereti őt. Rachelnek nincs társadalombiztosítása, így Monicával csalni akarnak, de aztán felbukkan George Clooney és Noah Wyle, akik alaposan megkeverik a dolgot, ráadásul Marcel, Ross majma valami spanyol adót fog be a TV-n, amit nem tudnak visszaállítani. Kiderül az is, hogy ha Ross kezébe kártya kerül, akkor nem „kedves pasi” a továb-

biakban, és az is, hogyha Rachel – a megbízott majom-szitter – elhagyja Marcel-t, akkor is elég morci lesz.

Rosznak aztán fia születik, aki a Ben nevet kapja, Chandler pedig kikotyogja Rachelnek, hogy Ross odavan érte, mindezt persze akkor, amikor Ross éppen egy kínai ásatáson vesz részt. Rachel egy darabig morfondírozik, és arra jut, hogy valójában neki is tetszik Ross, ezért kimegy a Kínából érkező paleontológus elé a reptérre...

A szappanoperák sajátjaként hagynak nyitva egy kaput az évad végén, amiből rögtön mindenki számára világossá válik, hogy

1995 szeptemberében új részekben követhetik nyomon a hat fiatal életét. Ennek van egy olyan következménye is, hogy a következő ra is jut valami Jóbarátok. A novemberi számban ugyanis a második sorozat áttekintése érkezik. Igyekszem rövid és tömör lenni, de legszívesebben minden részről írnék egy oldalt. A sorozat magyar címe Jóbarátok, és nem „Jó barátok”, bar az előző ban így jelent meg, ami közvetlenül az én hibám, ugyanis címet nem írtam.

Hayo

Egy új fejezet kezdete

Így a 11. évfolyamban előkerül a művészetórák egyikén egy Berzsenyi vers. A címe: Közéltő tél. Nemsokára azt is megtudjuk, hogy a mű címe eredetileg „Ősz” volt. Ez a két cím azért jelentősen ugyanarra utal, de mégis hatalmas különbség van köztük, és azt még nem is említettük, hogy ez alapján akár lehetne „Távolodó nyár” is, és még mindig biztosak lehetnénk benne, hogy nem járnunk messze a témamegjelöléstől. Ha valaminek az lenne a címe, hogy „Szürke”, az olyan szürke. Ám a „Világos fekete” és a „Sötét fehér” több, bár ugyanúgy a szürkét takarja, valahogy messzebb megyünk tőle.

Az ősz állapot jelenleg a változás. A közelítő tél állapot az új fejezet kezdete, bár annyiban más, hogy a fejezet szóban nincs benne a „tél”-ben megtalálható pejoratív töltés, amit mondjuk az évszak szóval közömbösíthetnénk. Természetesen azonban az előbbiekből várható egy távolodó nyár állapot is, amit akkor most ki is fejezhetnénk úgy, hogy: egy fejezet vége. Azért ez sokkal kevésbé bizalomgerjesztő, mint ha az új fejezethez viszonyítanánk, nem?

Azért volt muszáj leírnom a hosszabb bevezetőt, mert szerintem ezt David Schwimmer is végiggondolta – akárcsak Berzsenyi –, mielőtt nyilatkozott volna a Fináléről. Valóban a sztori tekintetében egy boldog új fejezet kezdetének lehetünk tanúi, de ennek a mi életünkre való levetítése elég furcsa. Ugyanis valaki vagy nem szerette, illetve nem ismerte a sorozatot, és lényegében észre sem veszi, hogy vége. Akik azonban minden csütörtökön beültek a TV elé, azok semmiképp sem az új fejezet kezdetére gondolnak, hanem a régi lezárulására! Ezt persze minden rossz szándék nélkül mondtam, mert egy interjúban ezt kell mondani. Azonban mégis súlya van minden mondatnak, ami ezzel kapcsolatos, mert egy tíz év alatt kiépült kultuszszorozat lezárásának minden apró részlete kidolgozott. A millió ilyen részlet közül mégis van egy legfontosabb mozaik. A Finálé utolsó mondata.

November elején látható elvileg a Finálé az HBO-n, így most már aktuális beszélni erről. A fórumon kerültek szóba az utolsó szavak a minap, ezért kezdtem bele egyáltalán ebbe a leírásba, mindannak ellenére, hogy már egy 'oldalnyi Jóbarátok' várta, hogy a nyomdafesték még októberben átadja az örökkévalóságnak.

A múlt hónapban említett csendet Rachel töri meg egy kérdéssel. Arra kíváncsi, vajon a többieknek van-e kedvük meginni egy kávé. Erre Chandler csak annyit mond: „Per-

sze. Hol?” Erre persze bevágott röhögés (még az eredetiben is bevágott, mert az utolsó részt közönség nélkül vették) következik, és mind elmennek. Azonban ez első hallásra egy tipikus erőltetett Chandler-humor. Néha tízperceket tudtam röhögni Chandler egy-egy viccén, de egy ilyen színvonalú vicc nem méltó befejezni tíz évet.

Másodszorra végignézve a befejező epizódot viszont már egy egész más érzés lett rajtam úrrá. Eszembe jutottak David Schwimmer szavai, amikkel az irományt kezdtem. Majd egy órán át gondolkoztam a befejezésen, és arra jutottam, hogy ennél lényegében tökéletesebb befejezést nem tudtak volna csinálni. Amit említettem az aprólékos részletekről, az itt kerül bizonyításra. Ez a kérdés maximálisan alátámasztja a kiszivárogtatott információt: Egy új fejezet kezdődik. Aki látott mondjuk 3-4 részt a Jóbarátokból, Chandler kérdésére a világ legnagyobb evidenciájaként ugrik be egy válasz. Central Park. Ezzel együtt biztosan előjön egy-két poén, egy-két emlék is. Tehát akkor egy olyan karakter, aki a történet szerint az elmúlt 15 évnek jelentős hányadát ott töltötte, mi másért is kérdezné ezt, minthogy egy újabb erőltetett vicc álljon elő. Nem baj, megszoktuk, Chandlernek vannak jó és rossz viccei, amelyek mindegyike a karakter – és egyben a sorozat – egyik fontos alkotóeleme.

Azonban itt nem erről van szó. Egyszerűen csak hirtelen változott minden. Annyira hirtelen, hogy jogosan lehet új fejezetnek hívni. És innen kezdve már semmi sem biztos. Miért lenne egyértelmű, hogy az új fejezetben pont ez marad változatlan? Mindegyik karakter életében – kivéve Joey-t, akinek a sorsa a Fináléból nem derül ki, csak egyéni show-jából – hatalmas változások történtek az elmúlt napokban, és történnek az elkövetkező napokban (persze a 'virtuális' sztorilájn-idő szerint).

A befejezés tehát tökéletes. A kérdés tökéletesen beleillik a sorozat befejezésének mozaikjaiba. Igényes és ötletes. Aki pedig ebben kételkedik, az gondoljon vissza arra, amikor valami hatalmas változás lesz az életében. Mindegy, hogy jó vagy rossz, de egész biztos, hogy amit egyértelműnek gondolt addig, az is kérdésessé válik. Ahogy a fórumon is említettem: le a kalappal!

Hayo

**Óriási köszönet
a gólyabál
szervezőinek,
lebonyolítóinak,
résztevőinek!**

**Gratula
a vetélkedő
győzteseknek:
a Nevenincseknek!**

Ajánló oldal

Vavyan Fable: Tündértánc

Hát vége... Ez már az utolsó lap... elolvastam. Mindennek vége... Már sosem tudom meg, hogy ki, kivel, mikor, hogyan és mit. Miért pont most fejezte be? Ha író lennék, nem hagynám szenvedni szegény kicsi olvasót azzal, hogy csak úgy abba hagyom... ezzel felémészte és magamévá téve annak szabadidejét, legalábbis azt a részét, amit az én remekművemre áldozott. Az olvasót, aki hű volt hozzám, és nem dobta el irományomat az első fejezet után undorral, mint egy darab rohadt növényt vagy egy gyűrött papírfecnit.

Mert mi is történik tulajdonképpen: egy varázsos, magával ragadó környezetet tár elénk, majd betölti utolérhetetlenül vonzó karakterekkel, aztán - mint kiválasztott - beenged minket ebbe a birodalomba, és mikor a legjobban érezzük magunkat, otthonosan, egy baráti társaság közepén, a Mester egy mozdulattal eltaszajt, és ránk csapja a nagykaput. A súlyos vaskaput, mely mögött a történet tovább folytatódik, mégsem találunk kémlelő nyílást. Van rajta kilincs, de bárhogy ugrálunk, nem érjük el, nem tudunk visszakerülni a csodálatos birodalomba.

Csak reménykedhetünk, hogy lesz még folytatás, és tovább lebeghetünk álom, képzelet, valóság között. Bízhatunk még abban, hogy a mi környezetünkben is van egy olyan magával ragadó és letaroló személyiségű férfi, egy olyan lebilincselő kedvességű nő, olyan kalandok és motívumok, amilyenekkel a való életünkben is három centivel a föld felett járhatunk. És abban, hogy egy-egy olvasmányunk majd átsegít a problémákon és küzdelmeken. Beszínésíti a mindennapjainkat, utat mutat, rámutat a hibáinkra. Hogy a következő könyvben végre megírja a Mester, amire várunk: A szerelmesek összejönnek, a gonoszak meghalnak, pocsolyába lépnek, és megkínózzák őket.

De amíg várjuk a folytatást, vessük bele magunkat egy másik Fable regénybe!

(Ha valaki kedvet kapott a Tündértánchoz, ajánlom, olvassa el az Álomhajsztát is! Már csak az előzmények kedvéért.)

KÁJ

Vavyan Fable: Tündértánc
Fabyen Kiadó, 2001

A tartalomból

IT-jegyzőkönyv.....	2
Iskolabíróági zárszámadás.....	4
Hello ötödévesek!.....	6
Iskolabíróági határozat.....	7
Kistolmácsi emlékek.....	8
Sporteredmények.....	12
Young Enterprise-párbaj.....	14
Miért nem szeretem a Polit?.....	16
Várháború.....	17
Keats-fordítások.....	18
Irodalmi házi verseny.....	19
Mítoszok (P)Olympos módra.....	21
Takács András leporolta.....	24
Major Csilla a szlengről.....	25
Géza-történetek.....	26
Kisfish a felmelegedésről.....	27
Bradbury mennydörgő robaja.....	28
Hayo jóbarátai.....	36
KAJ ajánlata.....	39

Aranyképek

- ◆ Az iskola például tanulásból hasznos.
- ◆ Az iskola többcélú hely.
- ◆ Diósy Ödön: mondhatni, hogy (Adynak) a múzsája volt.
- ◆ Igen erősen megjelenik verseiben az ország szapulása.
- ◆ Ignotus egy neves külföldi költő, aki megértette és védelmébe vette Adyt.
- ◆ Négyesy László a Kelet főszerkesztője.

A -illusztrációk ezúttal Kass János rajzai Cervantes Don Quijotéjához.

A szerk.

Az osztályügyeletek értékelése 2004. október 15-ig

Osztály	kötelező feladatok (max. 15 pont)	szabad szolgáltatások (max. 30 pont)	Összesen (max. 45 pont)
Afro(Poli)sz	10	6	16
GézAndgúz	10	12	22
(m)Aster-X	13	23	36

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Felelős kiadó: Molnár Lajos

Felelős és tördelő szerkesztő: Jakab Judit

Postacím: 1096 Budapest, Vendel utca 3.

e-mail: jjudit@poli.hu, internet: www.poli.hu, helyi hálózat: P:\poligraf

Készül a Közgazdasági Politechnikum sokszorosító műhelyében